

STICHTING GESLACHT MEES

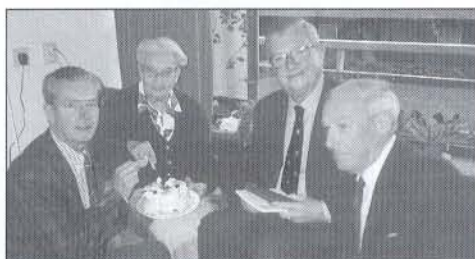
Secretariaat: Mesdaglaan 1, 3941 CJ Doorn

nummer 47, juni 1998

Familieberichten

Vijfennegentigjarige:

Onlangs, op 1 februari, bereikte het kranige oudste lid van onze familiegemeenschap, Luwtje Dorhout Mees-de Vries (NP 266),

bovengenoemde leeftijd, omgeven o.a. door haar drie zoons (v.l.n.r.) Louis, Hans en Bob. Onze diepe respecten!

Geboren:

Nepean (Ontario), 17 juni 1995, Raymond Hendrik Holtforster, zoon van Franklin en Birgitte HWAdr Holtforster-Alting Mees (G13, NP256).

Zuider Paarl, Z-A, 28 mei 1996, Jean Pierre Alting Mees, zoon van Pierre-Louis LAAzn en Suzanne Alting Mees-Hendriks (G13, NP256).

Hoofddorp, 16 juli 1997, Lisanne Carola Maria Mees, dochter van Mark CFWzn en Ellen Mees-Mooren (R13, NP332). Rotterdam, 23 september 1997, Daniël Willem Dutilh, zoon van Jop en Suzanne Hilde BJdr Dutilh-Mees (G13, NP284). Singapore, 17 november 1997, Reinout Armand Hendrik Mees, zoon van Ludovicus Jacobus Hzn en Maureen Theresia Catharina Mees-Pieters (R13, NP317).

Haarlem, 24 november 1997, Roeland Herbert Cordemeyer, zoon van Herbert en Marlies LAedr Cordemeyer-Dorhout Mees (G13, NP268).

Rotterdam, 8 december 1997, Bas Joris Hermannus Mees, zoon van Joost Hzn en Sandra Mees-de Buvry de Mauregnault (G14, NP282).

Barcelona, 18 maart 1998, Rebeca Angelique Mees, dochter van Nanno WJzn en Irene Mees-Mlatiati (G13, NP297).

Leiden, 7 april 1998, Linde Maria Elisabeth Tillmanns, dochter van Francis en Hermance Eleonore PRdr (R13, NP312).

Gehuwd:

Tucson, Ar. USA, 1996, Marina Isabella Dorhout Mees ABdr (G13, NP270) en Anthony Lowe.

Vancouver B.C., 30 aug. 1997, tweede huwelijk, Adine Mees Pdr(R 13, NP329) en David Arthur van Seters, geb. Willowdale (Ont.Can.) 7 aug. 1959.

Rhoon, 29/30 augustus 1997, Bernardus Gregorius Dorhout Mees Pzn (G13, NP269) en Daniëla L.M.E. Sondeijker, geb. Amersfoort, 19 aug. 1968.

Tucson, Ar. USA, 1997, Stephanie Henriette Dorhout Mees ABdr (G13, NP270) en Richard Stowe.

Eerbeek, 9 april 1998, Maria Henriette Dorhout Mees EJdr (G13, NP264) en Gerrit Frijlink, geb. Middelharnis 1 november 1943.

Overleden:

Pymble (Austr.), 12 maart 1993, Peter Fead, echtgen. v. Constance Mees CAdr (G12, NP252).

Apeldoorn, 31 augustus 1997, Delphine ARPdr Mees, geb. 1915 (R12, NP309), weduwe van Sándor Weidinger.

Rotterdam, 23 december 1997, Hendrik Nicolaas Dutilh CLzn, geb. 1912, (NP351), echtgenoot van Anna E. de Bock Nijmegen, 2 januari 1998, Elisabeth Mees-Wilffert, geb. 1917, weduwe van Otto Arnold Mees HWzn (R11, NP362).

Zuidlaren, 15 januari 1998, Hitzerus Emanuel Mees HEzn, geb. 1923 (G12, NP289), weduwnaar van Wies Siemens.

Cardiff (Wales), 14 maart 1998, Anthony Whittaker, geb. 1923, (G12, NP286), echtgen. van Marjolaine O. Mees HEdr.

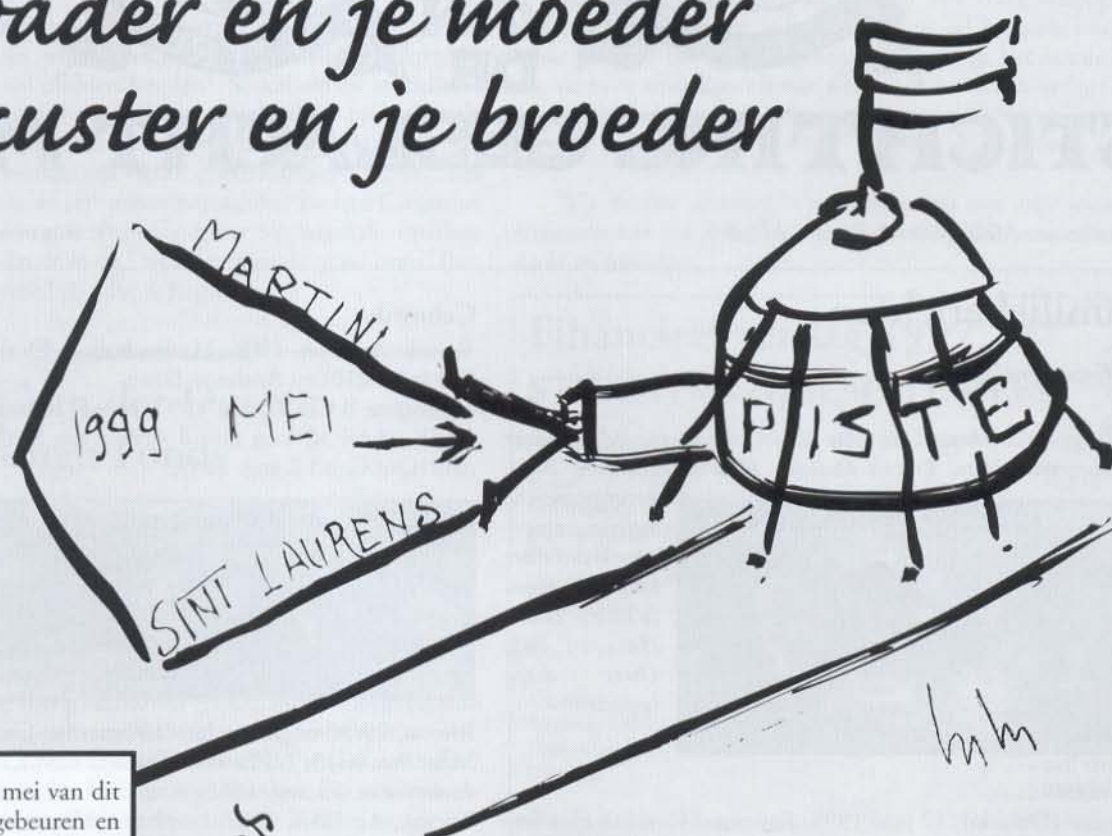
Kom in de piste

Kom in de piste

Kom in de piste

Van het Circus Mees!

je vader en je moeder
je zuster en je broeder

Op de laatste 30e mei van dit millennium gaat het gebeuren en kunnen we U als "verwantes" niet missen op de EERSTE GROTE FAMILIEDAG.

Het wordt géén circus, maar wel een mengeling van festiviteiten in het centrum van het land op meer dan één locatie, aantrekkelijk voor alle familieleden van jong tot oud.

Noteer dus:

ZONDAG 30 MEI 1999:
GROTE FAMILIEDAG.

Wij houden U op de hoogte!

Het is onze bedoeling slechts om de ca. 5 jaar zo'n feestelijke familiedag te houden.

Organisatie:

Woubrugge,	Madeline
Soest,	Lucas
Driebergen,	Roland

je dochters en je zoontjes
met hun rode koontjes
je neven en je nichten
met olijke gezichten
je ooms en je tantes

Allemaal
verwantes

Familiedag, zondag 25 mei 1997, Narwal, Wassenaar

Een gezellige bijeenkomst, wederom met een beperkt aantal deelnemers, 33, maar daardoor wel een hechte eenheid. We hielden zoals steeds maar een korte formele vergadering, waarin Henk enkelen speciaal welkom heet die nog nimmer geweest waren of lang geleden, zoals Jenny Sas-Mees met haar dochter Joke, Philippine Mees, de zuster van Tonia, Marie-Louise met Carel uit het nest Goslings-Mees, David, zoon van Jaap en Gloria en Thil Pot, de tweelingzuster van Lieke Meertens. Dan verenigen allen zich staande in herdenking van de familieleden die ons sedert de laatste reünie ontvallen zijn.

Spoedig geeft de voorzitter het woord aan onze eigen leider der Kroniek-redactie Leonoor Stakenburg-Mees, die voor ons een boeiende causerie houdt over de schilders vader en zoon Voerman; net zo als we hadden de vaders en zoons Breughel en Israëls, of vader en dochter Toorop. De aanleg wordt overgeërfd, maar het eigen kunstenaarschap moet veroverd worden, al is er bij Voerman Jr ook een grote inbreng van zijn moeders kant Verkade.

Vader Voerman is niet in te delen in het een of ander -isme in de schilderkunst van eind 19de, begin 20ste eeuw: hij ging zijn eigen weg, bleef in het Oosten, geboren in 1857 in Kampen, als 10de kind van boer Hendrik Voerman. Heel jong tekende hij al boeren uit de omtrek. Op de lagere school ontstond een levenslange vriendschap met W.B. Tholen. Met behulp van een oom mocht hij in Amsterdam op de Rijksacademie studeren, samen met o.a. Willem Witsen en Willy Martens: dat was een oom van Leonoor's moeder Mees-van Stolk, die in 1908 leerlinge was van vader Voerman. Sindsdien verbond een jarenlange vriendschap de gezinnen Voerman en Mees. Voerman verbeterde zichzelf nog in Brussel en Antwerpen en krijgt een subsidie in Amsterdam, alwaar hij exposeert en Breitner en Isaac Israëls leert kennen, maar ook Kloos, Verwey en van Deyssel. Dan krijgt hij het atelier van Josef Israëls aan de Rozengracht en schildert hij impressionistisch en geeft hij les aan Jan Verkade, de zoon van de artistieke oprichter van de koekjesfabriek. Met Jans zuster Anna ontstond een band en zo kwam het tot een huwelijk: niet naar de zin van vader Verkade, maar zij zetten door en vestigden zich in Hattem, erg eenvoudig. Vier zoons en een dochter kwamen er. Voerman ging onder invloed van Franse schilders over naar wat hij noemde zijn theoretische periode, met vereenvoudigde vormen, heldere kleuren etc. Intussen groeide zijn reputatie en zijn aantal exposities en in 1896 kwam zijn eigen huis, met behulp van de Bazel, in Kampen gereed. Gastvrij oord werd het voor vele kunstzinnige tijdgenoten, als ook voor de familie Mees-van Stolk, die hem meemaakte als een grote stille man en zijn vrouw vrolijk en vol grapjes. Joost Hudig, professor in Wageningen, bracht zijn hele verzameling Voermans ver weg van de Grebbeberg naar Rotterdam; desondanks ook daar geen geluk, alles verbrand in mei 1940. In 1941 overleed vader Voerman.

Van zijn vijf kinderen werd zijn zoon Jan ook een bekend schilder, heel anders dan zijn vader: die schilderde de IJssel, de rivier met de grootse wolkenluchten erboven. Jan werd groot in het kleine, meewerkend aan de Verkadeplaatjes: planten, bloemen, insecten. Thijsse, de grote natuurkenner, zou zijn stuwkracht worden. Pas op zijn 23ste jaar ging hij naar de Academie in Amsterdam, uit onder de vleugels van de grote vader. Maar daar leerde hij lithograferen en ook daarin kreeg hij grote faam, zie zijn kalenders etc.

De spreekster heeft aldus de werken van vader en zoon goed leren kennen door de banden van haar familie en er van

genoten, behalve toen dieven haar Zeeuwse huis leeghaalden: een schilderij "Koe in een stal" van de 18-jarige Voerman Sr is nooit teruggevonden.

Ieder was opgetogen over deze interessante causerie: Leonoor heeft de bijzondere gave om haar gehoor te boeien, waarvoor ieder haar hartelijk dankt.

Als de voorzitter vervolgens het woord volgens traditie aan Peter geeft, die de Mezen-beker retour gekregen heeft van Mienke uit Vancouver, de laatste winnares, loopt alles anders dan hij gedacht had. Want al gauw blijkt uit zijn woorden dat hij stilletjes de voorzitter zelf op het oog heeft als kandidaat, wat voorzitters gezicht doet verstrakken. Maar er is geen pardon of uitweg en Peter noemt goede redenen op. Door omstandigheden heeft Henk te maken gekregen met oude gebouwen in Rotterdam zoals de Laurenskerk en de oude hofjes Groenevelt's Liefdegesticht en Kuyl's Fundatie. Als bestuurslid volgde hij de lange familietraditie en zo was daar niet alleen restauratie en conservering aan de orde, doch ook moest hij in twee gevallen meewerken aan een over dit onderwerp verschenen boekje. Kortom, het helpen instandhouden van deze cultuurmonumenten, zoals ook nu weer de zorg voor een betere archivering, hoort zeer zeker in de categorie die de beker wil belonen, vooral als de betrokkene zich toegewijd inzet in de maatschappij. Aldus heeft het bestuur stilletjes deze beker toegewezen aan hem en onder applaus krijgt hij de beker in handen, wel nog wat verbijsterd, maar toch in staat voor deze eer hartelijk te danken en enkele bij de genoemde activiteiten behorende ervaringen te vertellen.

De lunch, na het aperitief waarbij gelegenheid is voor kopen van Mees-artikelen, wordt zowel binnen als buiten geserveerd.

En dan komt de middag, die best wel de middag van penningmeester Hans te noemen is. Want eerst weet deze met zijn grote fotografeertechniek ons allen, tegen de zon in, zeer fraai te vereeuwigen (zie bijgaande foto) en vervolgens geeft hij ons een relaas van zijn zeiltocht in 1990 met een vriend, verluchtigd met de door hem gemaakte dia's. Die tocht met een vriend ging naar de Azoren; de reis duurde 58 dagen, waarin ruim 7.000 km werden afgelegd, hetgeen hem de "Kars"-beker opleverde. De "Kars"-beker is een jaarlijkse wisselprijs van de K.R. & Z.V. "De Maas" voor het zeiljacht dat in een jaar de meeste zeemijlen zeilend heeft afgelegd. Een begeerde trofee.

Hans maakte de tocht met zijn schip "Valerie", een in Engeland gebouwd zeiljacht van het type "Rival" met een leng-

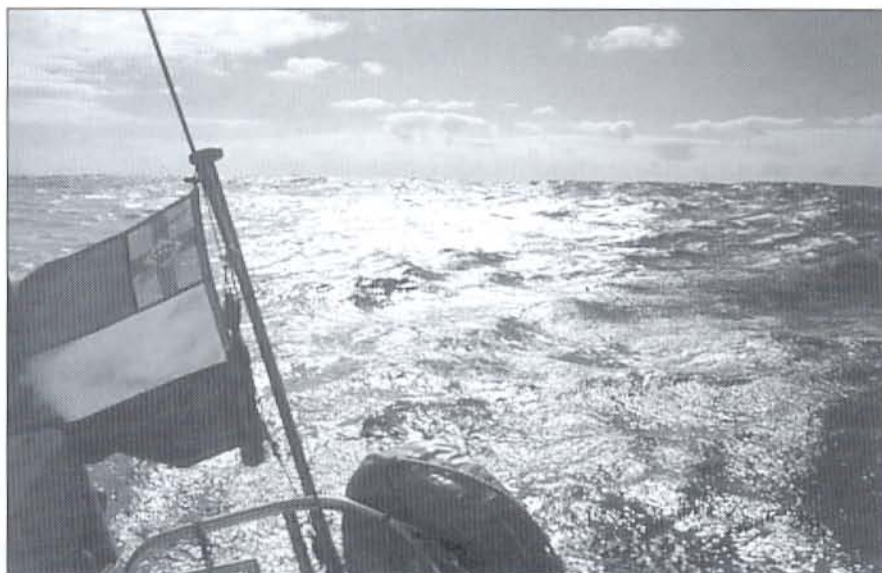
te van 9.60 m. en een gewicht van 6 ton.

Vanuit Colijnsplaat in Zeeland ging het via de Oosterschelde en de Roompot direct naar Newhaven aan de Engelse Zuidkust en vandaar met enkele tussenhavens naar Falmouth. Falmouth is een goed startpunt voor een dergelijk tocht, aangezien het in het uiterste Zuidwesten van Engeland ligt en alle faciliteiten biedt om het schip te bevoorraden en de uitrusting nog eens goed te controleren resp. aan te vullen. De belangrijkste aanvulling was een kleine noodzender, die door de British Coastguard werd aanbevolen. Deze instantie bevindt zich met een groot station in Falmouth, dat bezocht werd om waardevolle adviezen in te winnen voor de tocht die "Valerie" te wachten stond. Op de vraag of men redding zou kunnen bieden als het midden op de oceaan tot problemen komt, werd geantwoord:

"what do you think of our Nimrods, they can find an empty Coca Cola tin in the ocean". Een Nimrod is een geavanceerd verkenningsvliegtuig en het antwoord gaf enige rust.

30.5.99
Mezenpret

De tocht van Falmouth naar Punta Delgada op het eiland Sao Miguel, dat als eerste eiland van de Azoren werd aangelopen, duurde van 7 tot 18 juni. Op die tocht werden slechts vier schepen gezien. Aan twee schepen werd over de marifoon een bericht voor thuis meegegeven, dat alles goed was aan boord. De watervoorraad bedroeg bij vertrek 150 liter en aan brand-

stof werd 110 liter dieselolie meegenomen, die hoofdzakelijk voor het opladen van de accu's en het in- en uitlopen van havens werd gebruikt. Op de oceaan heeft een klein zeiljacht niets aan zijn motor om het schip voort te stuwten, aangezien daarvoor de brandstofvoorraad veel te klein is.

Na het verlaten van het Continentaal Plat, waar ook Engeland op ligt, wordt de oceaan al gauw drie tot vier kilometer diep en zet de lange oceaandeining in. De dieptemeter werkt dan niet meer.

Na 500 km. uit de kust is dat ook het geval met de apparatuur voor elektronische plaatsbepaling, aangezien de signalen van de kuststations niet meer kunnen worden ontvangen. Voor plaatsbepaling moest toen op de sextant worden overgegaan.

Op 13 juni om 23.00 uur kwamen twee walvissen tot op 10 meter langs het schip, wat schrikbarend was. Het was een heldere nacht en de zee lichtte, waardoor de banen die de die-

ren zwommen, lichtgroen onder het wateroppervlak zichtbaar waren. Volgens de boeken is het dan goed om de motor te starten en de schroef langzaam te laten draaien. Dat veroorzaakt een geluid wat deze dieren niet kennen, waardoor ze weg gaan. Men mag ze echter niet laten schrikken, want dat zou tot een klap met de staart tegen het schip kunnen leiden. De bemanning van de "Valerie" was aan de grond genageld en deed niets. Na 20 minuten verdwenen de dieren weer. Was "Valerie" geaccepteerd en gold het slechts een begroeting van de wachters van de Azoren?

Het is nooit bewezen dat een zeiljacht door een walvis is aangevallen.

Tijdens het verdere verloop van de reis werden nog vijf maal walvissen waargenomen, maar steeds op grote afstand.

Bij aankomst in Punta Delgada kwam de "Valerie"

De familiedag deelnemers waren: Henk Alting Mees, Nono Wijsman, Reinilde en Evert Mol, Peter en Emma Mees, Leonoor Stakenburg-Mees, Henk en Machteld Mees, David JGznMees, Hans en Margot Dorhout Mees, Jan en Jana Mees, Jenny Sas-Mees, Joke Maman-Sas, Lucas en Annelie Mees, Mans en Joop Mees, An Vreede-Mees, Antoinette Goslings-Mees, Marie Louise Wentges-Goslings, Carel Goslings, Philippine de Boer-Mees, Lieke Meertens, Thil Pot-Meertens, Rudolf en Christja Mees, Roland Mees, Ellen Mees, Madeline en Michiel te Horst-Mees.

naast een jacht uit de Verenigde Staten te liggen, dat tussen Bermuda en de Azore op een slapende walvis was gevaren. Het dier maakte zich met geweld uit de voeten en beschadigde daarbij het roer dat bijna niet meer te draaien was, doordat het krom stond. Met moeite had men de Azoren weten te bereiken.

De Potvis, de meest voorkomende walvissoort rondom de Azoren, kan wel 20 meter lang worden, 50 tot 60 minuten onder water blijven en duiken tot 2000 meter diepte. Daarna ligt hij ongeveer een uur aan de oppervlakte om zijn zuurstofhuishouding weer op peil te brengen en is dan moeilijk voor een zeiljacht te zien, zolang hij niet spuit. De golven rollen immers steeds over zijn rug die nauwelijks boven water komt.

De Azoren zijn Portugees en in het midden van de 15e eeuw door Portugal ontdekt. De eilanden waren onbewoond.

De archipel bestaat uit 9 eilanden die ruim 1400 km. ten westen van Portugal liggen op een richel waar de aardkorst zacht is, de "Mid-Atlantic Ridge". Het zijn vulkaan eilanden van slechts 4 miljoen jaar oud. Zeer jong in vergelijking tot de meer onder de kust gelegen Kaap Verdische eilanden, die 120 miljoen jaar oud zijn. De eilanden zijn zeer klein. Sao Miguel is het grootste en meet 60 bij 10 km. Het zijn speldenknoppen in de oceaan. In werkelijkheid hoog opgestuwde vulkaantoppen die boven water uitsteken, water van 4000 meter diep.

De hoogste vulkaan top is die van het eiland Pico, 2351 m. boven de zeespiegel.

De eilanden zijn over het algemeen groen en lenen zich goed voor wandeltochten. Zo ontmoette de bemanning van de "Valerie" een groep oudere Nederlandse dames, die de Azoren over wandelden. Ze lieten zich van eiland naar eiland overzetten en waren erg enthousiast over de vergezichten, mooie bergpaden en het frisse zonnige weer. Voor ons begrip staat het toerisme op de Azoren nog in de kinderschoenen. Het leven is er goedkoop, de mensen zijn aardig en de eilanden stralen rust en tevredenheid uit. Landbouw, veeteelt en visserij vormen de belangrijkste middelen van bestaan. Tot in het midden van de zeventiger jaren was de walvisvangst rondom de eilanden heel belangrijk, maar die tijd is nu geheel voorbij. De mannen op de Azoren stonden in het buitenland bekend als goede walvisvangers. Velen zijn geëmigreerd naar de Verenigde Staten.

Op de eilanden zijn veel bloemen. De Hortensia is de nationale bloem en groeit overal in het wild. Soms nemen de struiken boomachtige vormen aan.

Op het eiland Sao Miguel werd een auto gehuurd en een bezoek gebracht aan de plaats Furnas met zijn vele heet water bronnen, solfataras genoemd. Het water borrelt hevig alsof het kookt en de bronnen zijn gehuld in stoomwolken, die een sterke zwavelgeur verspreiden. Op het eiland zijn ook veel ananas plantages.

De zeiltocht ging vervolgens verder langs de eilanden Terceira, São Jorge, Pico en Faial.

In 1957 werd Faial geconfronteerd met een vulkaanuitbarsting die ruim een jaar aanhield en met hevige explosies en lavastromen gepaard ging. Boeken spreken van lavafontein van 15 meter hoog en gestold lava, dat tot 500 meter hoogte de lucht werd ingeslingerd. Het eiland was grotendeels onttruimd. Het ging om een geheel nieuw vulkaan. Toen de kegel zich sloot lag de top 160 meter boven de zeespiegel, precies voor een vuurtoren en was het eiland twee en een halve vierkante kilometer groter geworden. Inmiddels heeft de zee er weer een vierkante kilometer van afgekalfd. Vanaf de "Valerie"

blood de vulkaan een spectaculair aanzicht van een stuk aarde dat slechts 32 jaar oud was. Er groeide niets.

Op Faial ligt het mooie stadje Horta met de beste marina van de archipel. Veel nationaliteiten komt met er tegen. Immers de Azoren vormen een knooppunt voor zeiljachten die op weg zijn van Amerika naar Europa v.v. of verder.

Ook voor het luchtverkeer zijn de eilanden een belangrijk kruispunt. Zij zijn letterlijk een baken in zee d.w.z. voorzien van sterke radiobakens. Ook "Valerie" had hier plezier van bij de navigatie.

Van Faial ging de reis terug naar Patria via Sark, een van de Britse kanaaleilanden, dat na 15 dagen werd bereikt. Opnieuw kwam de "Valerie" slechts vier schepen tegen en werden opnieuw aan twee schepen berichten voor thuis doorgegeven. Daarna ging het naar Ramsgate en vandaar naar Colijnsplaat.

Het was een lange reis. De langste tot nu toe en misschien wel voor altijd. De oceaan was indrukwekkend in al zijn grootheid en eenzaamheid, soms bedreigend maar meestal vriendelijk. De deining was hoog maar erg lang, zodat het goed zeilen was. De "Valerie" heeft nauwelijks slecht weer ondervonden, maar daarvoor was het tijdstip van de reis zorgvuldig gekozen, ofschoon dat niet altijd iets zegt.

Op de oceaan is de mens heel klein en "Valerie" een notendop.

Men is enthousiast en belooft Hans met een warm applaus, nu we op deze wijze eens een zeetocht hebben kunnen meebelevan.

En zo kon ieder na de gezamenlijke thee terugzien op een geslaagd samenzijn, de terugreis aanvaarden.

Bestuur en Commissies

Bestuur:

Mr H. Mees, voorzitter, Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam
Mr P.R. Mees, secretaris, Mesdaglaan 1, 3941 CJ Doorn
J.Ae.A. Dorhout Mees, penningmeester, Schutterslaan 6, 5708 EB Helmond-Stiphout
Madeline ter Horst-Mees, Vierambachtsweg 57, 2481 KS Woubrugge
Ellen H.M. Mees, Bloklandplein 11, 2594 CK 's-Gravenhage
L. Mees, Staalwijklaan 4, 3763 LG Soest
Drs R.A.J. Mees, Aalscholver 127,39RL Driebergen

Commissie voor de Kroniek:

Drs Eleonore E.T. Stakenburg-Mees, redactie-adres: Groene Wetering 38, 3062 PC Rotterdam
Hilde Mees-Veth, Maarten Dijkshoornlaan 18, 3055 AT Rotterdam
Madeline ter Horst-Mees, Mr H. Mees, H.E. Mees

Commissie voor de Genealogie:

Drs J.R. Mees, Westerlookade 8, 2271 GA Voorburg, Mr H. Mees

Betalingen:

Bank: MeesPierson N.V., Rotterdam
rekening Stichting Geslacht Mees, nr. 25.5050.593
Giro: Stichting Geslacht Mees, Helmond, nr. 3.79.23.24

Delphine Weidinger-Mees

1915-1997 (NP 309)

Eerste herinnering aan Fien: op - wat 30 november of 1 december 1915 geweest moet zijn - werd ik 's ochtends vroeg door moeder naar een slaapkamer in ons toenmalige huis de "Geelmolen" te Vaassen meegenomen om een eerste blik te kunnen werpen op mijn pas geboren zusje Fien. Zij was kennelijk op een voor mij duistere wijze (want aan het verhaal van de ooievaar werd door onze ouders niet gedaan) bij ons gearriveerd. Dit was het begin van een gezamenlijke heerlijke en uiterst harmonieuze jeugd. Veel samen spelen - we hadden er alle tijd voor, want we kregen thuis les van meester Versteeg - in een huis, gelegen in een landelijke omgeving, waar veel gemusiceerd werd en logé's haast tot de normale inboedel behoorden.

Een deel van haar middelbareschooltijd bracht Fien door op de HBS in Apeldoorn, naar welke gemeente wij inmiddels verhuisd waren. Slechts een deel van haar HBS-tijd, omdat Fien plotseling TBC bleek te hebben. Maandenlang lag ze in een onverwarmde slaapkamer, de ramen wijd open, terwijl wij, in de winter, gekleed in dikke overjassen, om haar bed zaten. Gelukkig werkte de Spartaanse kuur goed en was ze, na 6 maanden, weer hersteld. Ze maakte de HBS niet af, maar ging een opleiding K&O (kinderverzorging en opvoeding) volgen in Amsterdam, waarna ze ging werken in diverse instituten voor kinderopvang. De moraal van deze periode: schoffies uit de Jordaan zijn veel aardiger dan rijkeluijs kinderen uit het Gooi.

In Amsterdam ontmoette ze de Hongaarse chemicus Sandor Weidinger, met wie ze al spoedig trouwde. Wat een aanwinst was Sandor voor de hele familie door zijn grote eruditie en kostelijke humor. Om een enkel voorbeeld te geven: over een weinig gewaardeerde tante sprak hij altijd als 'irri-tante' en een anorexia-achtige overbuurvrouw, Nel, die veelvuldig voor haar raam te zien was, werd door hem 'Nel Greco' gedoopt.

De 2de W.O was voor Fien en Sandor een bijzonder zorgelijke periode daar Sandor een jood was. Hij overleefde deze beproeving echter, als vrijwel enige van zijn naaste familieleden, dankzij onderduiken bij onze ouders in Apeldoorn.

Na de oorlog werkte Sandor op een laboratorium van AKZO in Delft en daar woonde het gezin Weidinger ook. Toen Julie en ik, met onze dochters Leonoor en Judith, in 1953 na 15 jaar tropen-leven (N.I.), weer waren teruggekeerd, werd het ouderlijk huis, Genista in Apeldoorn, voor beide clans het oord waar we een deel van onze vakanties, gezamenlijk dikwijls, doorbrachten. Hoogtepunten: St. Nicolaas en het Kerstfeest, waarbij Fien altijd, als vaardig pianiste, de hoofdrol speelde. Maar, als de herfst van Fien's leven is begonnen vellen de bij dat seizoen horende stormen enkele voor haar belangrijke "bomen". Eerst, in 1962, Sandor. Toen hij, door een hartinfarct getroffen, maar nog levend, thuis op de ambulance wachtte, waren zijn laatste woorden: "Wat is dat nu weer typisch joods om zoveel drukte te veroorzaken over een kleinigheid." Drie jaar later werd de oude "boom", moeder geveld, ook door een hartinfarct. Maar, het vreselijkste, wreedste verlies moest nog komen: in januari 1990 stierf dochter Anna Pauline, na een zeldzaam moedig gedragen ziekte. Ook nu bleek Fien in staat te zijn door te gaan, waarschijnlijk mede gesterkt door de wetenschap dat familieleden en haar ongelofelijk uitgebreide en trouwe vriendenkring haar niet in de steek zouden laten.

Fien met haar kinderen achterblijvend is alleen, maar zeker niet eenzaam. Met bewonderenswaardige veerkracht zocht ze - Anna Pauline leefde toen nog - een eigen weg. En die voerde naar Texel. Tegen alle bezwaren in van "doe dat toch niet, eenzaamheid zal je deel zijn," laat ze op het verre eiland door een neefje, toekomstig architect, een verrukkelijk huis bouwen. Als dat er staat en de tuin, een feest van wilde bloemen met als accent - als in de Hof van Eden - een knoestige, oude appelboom, klaar is, dan blijken de zwartgallige voorspellingen nonsens geweest.

Het huis wordt - als eens de "Geelmolen" - een oergezellig logeeroord. En wat een activiteiten op sociaal en muzikaal gebied ontwikkelde Fien zelf! "De Cocksdorp, c'est moi." zou ze, met enig recht, gezegd kunnen hebben, en ze bleef tot het eind van haar verblijf daar, bezeten van de natuur en, vooral, de vogels, die ze met haar altijd meegevoerde kijkertje bespiedde.

Fien was toen zeer uitgesproken van mening dat Texel haar veel meer aansprak dan "die donkere bossen van jou in Apeldoorn." Ik was dan ook hoogst verbaasd toen ze opeens liet weten dat ze van plan was haar huis te verkopen en naar onze serviceflat in Apeldoorn te verhuizen. Voor deze onverwachte koersverandering moest ze een bijzondere reden hebben vermoedde ik direct. En, inderdaad, naar achteraf bleek uit correspondentie aan dochter Anna Pauline en ervaringen van bijv. haar dierbare vriendin en nicht Lieske van Woerden, werd Fien de laatste jaren wel buitengewoon vergezocht en vaag. Ook zij zelf had dit waarschijnlijk opgemerkt en dat deed haar inzien, dat ze niet alleen op Texel moest blijven wonen, maar beter kon verhuizen naar Apeldoorn, dicht bij haar schoonzuster en broer. In 1989 kwam ze. Ze had haar flat in onze service-flat al gekocht, maar haar huis in de Cocksdorp nog niet verkocht. Enige zenuwslopende maanden volgden voordat haar huis tenslotte toch nog een koper vond.

Nu volgen enkele gezellige jaren-à-trois. Samen naar muziek- en toneelavonden, samen naar onze dochters (allebei dol op tante Fien) in Emst en Epe, samen naar haar zoon Kees en zijn vrouw Marlies in Pieterburen en samen genieten van wederzijds familie- en vriendenbezoek.

Helaas, langzamerhand werd het duidelijk dat zij het slachtoffer was van de gevreesde ouderen-ziekte die de geest sloopt. Autorijden was niet meer verantwoord, dus: weg de auto en een deel van haar onafhankelijkheid. Het dwalen en verdwalen begint. Echter voor haar omgeving is dat allemaal wel te verdragen zolang de persoon van Fien, met al haar charmes, nog redelijk intact blijft. Maar de ziekte van Alzheimer is daarom zo wreed, omdat zij de persoonlijkheid aantast en sloopt tot een deerniswekkende zombie overblijft, waarmee vrijwel niets van het eens zo dierbare contact meer mogelijk is. Gelukkig heeft deze laatste fase "maar" (want wie weet hoezeer Fien leed, omdat zij zich, zonder dat te kunnen uiten, bewust was van haar geestelijke verval) een kleine 2 jaar geduurd, aan het eind waarvan zij stierf in het verpleeghuis Randerode in Apeldoorn.

De wrange woorden van de dichter Leopold: "Wij werden vóór ons komen niet gemist, na ons vertrek zal het niet anders wezen", zijn allerminst op Fien van toepassing. Zolang wij, vrienden en familieleden, leven zal zij onvergetelijk blijven.

Zoon Kees schreef terecht in haar overlijdensbericht: "Op wat Fien achterlaat aan waardevolle herinneringen heeft de dood geen vat."

R.P. Mees

Het verhaal van de drie Meesketiers

De drie broers Alting Mees (G12NP256) werden allen in Nederlands-Indië geboren in de jaren 1928 tot '36. In 1940 verhuisden zij met vader en moeder naar Kaapstad. Kaapstad was halverwege tussen Indië en Holland. Holland was toen al bezet. Daar groeiden zij op in een liefdevol huishouden als jeugdige mensen en liepen daar ook de school en universiteit door. Maar, met de afloop van het onderwijs, werd het tijd om de vleugels te strekken en het ouderlijk huis te verlaten.

In 1952 onderbrak Wiek, de middelste, zijn studie en vertrok naar Noord Rhodesië (huidig Zambia) maar keerde na een paar jaren terug naar Kaapstad.

Henk, de oudste, vertrok in 1953 naar Engeland om uiteindelijk in Ontario in Canada te belanden. Daar vond hij werk als ontwerp ingenieur voor kernkracht stations die toen erg in de mode waren. In 1993 ging hij met pensioen, trouwde voor de tweede keer en verhuisde naar het zuiden van Engeland.

In 1956 was de derde zoon, Hemmo, ook afgestudeerd als ingenieur in de elektronica en verliet ook het ouderlijke huis. Het voorbeeld van Henk volgend emigreerde hij ook, eerst naar Montreal en later naar de staat New York. Vanwege de winters die hij onverdraagbaar vond, verhuisde hij na een paar jaren met zijn familie naar Californië, een warmer en zonnig land met indrukwekkende aardbevingen.

V.l.n.r. Henk, Wiek en Hemmo.

En daar zaten wij nu. Eén in Engeland, één in Zuid Afrika en de derde in Californië. Een recept om elkaar nooit meer te ontmoeten.

Toch liep het niet zo. In de loop der jaren bezocht Henk zijn broer Hemmo en zijn familie in Californië en, andersom kwam Hemmo naar Canada voor een bezoek aan Henk en familie. En af en toe was het mogelijk voor Henk om naar Zuid Afrika te komen om daar broer Wiek te bezoeken. Maar dat is niet hetzelfde als een bijeenkomst van allen tezamen.

Nu komt het jaar 1996. Hemmo, wiens echtgenote Dorothy, uit Engeland afkomstig is en die daar nog een zuster heeft, belt Henk in Engeland. Hij deelt mee dat hij van plan is in juli met Dorothy drie weken in Engeland vakantie te genieten. Wel heugelijk nieuws. Henk denkt nu even na. Stel je voor dat wij even Wiek kunnen overtuigen dat hij de reis van Zuid Afrika naar Engeland moet aandurven om zijn twee broers bij elkaar te zien? Telefoonverbindingen zijn tegenwoordig heel snel en geestdriftig nam hij dat idee aan. Nu we eenmaal zover zijn is het mogelijk om die gebeurtenis uit te breiden met een klein reisje met alleen de broers door België en Holland om daar ook familie te bezoeken. Alles komt mooi uit.

Begin juli komen Hemmo en Dorothy aan en een paar dagen later Wiek. Tot laat in de avond praten wij over alles wat er in de laatste vijftien jaar is gebeurd. Wij komen ook, door ervaringen te vergelijken, tot de gevolgtrekking dat wij sinds 1952 niet bij elkaar zijn geweest. Wiek speelt graag golf en kan een bal van het afspeelveldje zo'n mep geven dat die in de verte verdwijnt. Dat is goed en wel maar de bal komt gewoonlijk in de verkeerde buurt van de golfbaan terecht en

dat resulteert in een lange zoektocht om hem weer te vinden en daarna nog een paar slagen om het bedoelde putje te bereiken. Hij had gehoord dat er nu een nieuwe stok bestaat. Een stok waarmee je een bal gewoon het heelal in kan slaan. Die stok heet, heel passend, een 'Big Bertha'. Die stokken zijn in Zuid Afrika nogal duur maar in Amerika betaalbaar en Hemmo had er één voor Wiek meegebracht. Ik weet zeker dat hij die stok bij de security heeft moeten aangeven als een gevaarlijk wapen. Wiek is dolblij en probeert de stok een paar dagen later met het verwachte resultaat: de bal moet nu in het heelal zijn want hij is niet op deze aarde te vinden.

Hemmo had vanaf Californië een auto gehuurd die ons van Calais naar Holland (en terug) zou brengen. Een passagierskaartje voor het veer zonder auto van Dover naar Calais en terug kost normaal £40 (zes dagen), maar ik had gehoord dat als je een dagretour kaartje koopt dan is 't maar £6 per persoon.

Dus dat deden wij, het retourstrookje gooien wij weg. De hemel weet wat er gebeurt wanneer wij na zes dagen de terugreis proberen. De overtocht verliep zonder rampen tot grote opluchting van Hemmo en Wiek die dit nog nooit hebben gedaan. Op de boot kom ik plotseling tot het romantisch besef dat hier drie broers zijn, Athos, Porthos en Aramis, op weg naar Holland om daar ons fortuin te zoeken en daar de harten van schone dames te veroveren. Dit laatste is wel niet mogelijk want wij hebben al familie en fatsoenlijke heren kunnen zich dat niet permitteren. Wij zijn

dus 'DE DRIE MEESKETIERS!

In Calais staat de gehuurde auto klaar, Hemmo stuurt terwijl Wiek, die uitsluitend aan links rijden gewend is, voor vijftien minuten de ogen maar dicht doet. Zo ontmoeten wij weer de familie Evers in Brussels. Yvette is een verre nicht van moeders kant. Daarna, in Holland, onze tante Gienke, de jongste zuster van onze moeder Caroline. Verder naar Baarn waar onze nicht Eleanor ('Nono', dochter van Riet Mees-Wijsman) woont. Bij haar 'rusten' wij twee dagen uit om de omgeving te zien, poffertjes te eten en de Amsterdamse grachten door te varen. Er zijn zoveel dingen te doen maar met weinig tijd kan niet alles. Op de terugreis koffie bij Mary-Hannah Zijlstra-Kröner, dochter van Emilie Kröner, derde zuster van onze moeder. Aan alles komt een eind en wij arriveren terug bij Calais, geven de auto terug en vragen ons af hoe wij met het veer terug komen. Weer vragen wij om een dagretour kaartje (en dit om acht uur 's avonds). Wel meneer dat is 30 frank elk. Het spijt mij maar kan ik met Engelse ponden betalen, hoeveel zou dat zijn? Wel meneer, dat is dan £2,50 (ik laat aan de lezers over om de besparing voor het veer te berekenen). Na de terugkeer hebben wij nog een paar uitstapjes gemaakt naar Londen en hebben wij een paar 'pubs' bezocht; dat zijn alleraardigste knusse herbergen waar je een pint 'bitter' kan drinken en ook lekker kan eten. Die bestaan in Californië en Zuid Afrika niet, maar ja, in die landen heb je ook andere leuke dingen.

Na drie weken gefuifd te hebben was het weer tijd om vaarwel te zeggen en dankbaar te zijn dat de hele episode mogelijk was en dat wij het ook versierd hebben.

Henk Alting Mees

Elisabeth Mees-Wilffert

1917-1998 (NP 362)

Elisabeth Wilffert werd geboren in Amsterdam op 3 mei 1917, alwaar haar vader vele jaren bij de posterijen werkte.

In 1937 vertrok haar broer naar Curaçao om daar een meubelzaakje te beginnen. Elisabeth, die inmiddels haar kapsterdiploma had gehaald, vertrok in 1946 ook naar Curaçao en ging bij haar broer wonen.

In 1947 ontmoette zij mijn vader, Otto Arnold Mees, een kleinzoon van Ds Lucas Mees, de jongste van het bekende tiental broers uit Rotterdam. Uit hun huwelijk op 1 november 1948 werd hun dochter in 1950 geboren. Otto ging toen werken bij de Radio- en Telefoondienst.

In 1955 vertrok het gezin naar Nederland in verband met een ernstige keelaandoening van vader. Hij was toen veertig jaar. Na anderhalf jaar in Nederland te hebben gewoond, ging het gezin weer terug naar Curaçao. Elisabeth was erg betrokken bij het blindeninstituut, zij gaf braillelessen aan bejaarden en blinde kinderen. Ook bij de bejaardenbond en gehandicapten waren Elisabeth en Otto erg actief. Het zeemanshuis van het Leger des Heils kon ook elk jaar, als de feestdagen weer aanbraken, rekenen op de hulp van Elisabeth; met een tiental andere vrijwilligers werden er heel wat presentjes ingepakt voor de zeelieden.

In juli 1964 veranderde er heel veel in het gezin van Otto en Elisabeth: Elisabeth werd getroffen door een zware hersenbloeding en lag vele weken in coma: zij bleef voor de rest van haar leven rechtszijdig verlamd. Veel mensen op Curaçao maar ook familie in Nederland bewonderden haar om de manier waarop zij met haar handicap omging.

In 1968 vertrok het gezin naar Nederland. Ondanks haar handicap stond Elisabeth ook hier in Nederland klaar voor haar medemens.

Op 2 januari 1976 stierf Otto aan een ernstige keelaandoening. Ook in die tijd bleek hoe sterk Elisabeth was. Zij woonde nog vele jaren zelfstandig. Op 2 januari 1998 overleed zij op 80 jarige leeftijd, waarna zij in Nijmegen werd gecremeerd, alwaar zij het laatste deel van haar leven heeft gewoond.

Wij namen afscheid van een vrouw die veel verdriet in haar leven heeft gehad, zoals zij zelf vaak zei, maar toch ook terug kon kijken op een mooi maar zwaar leven. Tijdens de crematie namen veel mensen afscheid van haar, luisterend naar Antilliaanse muziek waar Elisabeth zo veel van hield.

Joke Plamont-Mees

Evert Dorhout Mees (NP 263) heeft na zijn pensioen als professor nefrologie, nog 7 jaar met zijn vrouw in Turkije gewerkt. Wij zullen met toestemming een overdruk van zijn artikel in het Ned. Tijdschrift v. Geneeskunde in deze kroniek vrouwen.

Hitzerus Emanuel Mees

27.3.1923 - 15.1.1998 (NP 289)

Geboren als derde zoon van Herman Mees, de kunstschilder, en Nettie Mees-van Aken, levenskunstenares, groeide Hitze, door sommigen Serus genoemd, op in het Rotterdamse van voor de oorlog. Van die oorlog maakte hij het begin mee, samen met zijn vader gezeten op het dak, gefascineerd door "vuurwerk", dit tot grote consternatie van moeder Nettie.

In 1941 ving hij zijn studie geneeskunde aan in Groningen. Terug naar de wortels; zijn grootvader Willem Mees was huisarts in Veendam. Als Vindicater vond hij zijn Magna Petente Wies Siemens. Die was apotheker, en zo begonnen zij de apotheekhoudende huisartspraktijk in Zuidlaren, in het jaar 1955.

Vier kinderen kwamen vlot achter elkaar: Herman in 1954, Walda in 1955, Jeanette in 1956 en Willemien in 1958. Zo "stichten" zij een gezin, harmonieus en hecht.

Hij was een zuivere exponent van zijn tijd, een doener, een aanpakker, een heer in de na-oorlogse vijftiger jaren. De huisdokter die echt 24 uur per dag klaarstond voor zijn zielen. Hij genas niet alleen, hij bracht veel leven op alle fronten: honderden bevallingen per jaar deed hij, en kundig, genoot hij van zijn kunst als dorpsnotabel dicht bij de mensen te staan. In zijn commentaar, tijdens de visites, op de aangetroffen huishouding of de inhoud van de op 't vuur staande pannen, maar ook op het in elkaar knutselen van een hijsmechanie boven 't bed van een alleenwonende bejaarde. Lief en leed deelde hij met hen. Wat je noemt, een Echte.

Verdriet kwam toen Wies in 1987 op 64-jarige leeftijd overleed, en zij niet de kans hebben gekregen om samen te kunnen genieten van rust, die zij zichzelf amper toestonden, van hun heerlijkheid aan de Groningerstraat, en de kleinkinderen.

Toch heeft vader de laatste negen jaren op sterke wijze invulling weten te geven aan zijn bestaan, zelfs de laatste jaren, wetend dat zijn vitale functies hem in de steek begonnen te laten. 't Carpe diem en extenso. En zo hoort dat.

Herman

Uit de pers:

"De gemeente Wassenaar wil een zijweg van de Papeweg vernoemen naar de vroegere burgemeester Mr K. Staab, echtgenoot van L.J.H. Mees. Staab nam in 1985 na 14 jaar op 65-jarige leeftijd afscheid en het echtpaar woont sindsdien in goede gezondheid in het Haagse Benoordenhout. Het komt weinig voor dat een straat vernoemd wordt naar een nog levende oud-functionaris."

Vader R.A. & Zoon W.C.

De komst van de Bijbank der Nederlandsche Bank in Rotterdam

door drs Cora Boele

In het jaar 2000 gaat de Bijbank der Nederlandsche Bank aan de Boompjes in Rotterdam dicht. Modernisering van het betalingsverkeer maakt een dergelijke vestiging overbodig.

Dit voornemen tot opheffing zal ongetwijfeld niet zo veel voeten in aarde hebben gehad als destijds de besluitvorming rond de komst van deze Bijbank in de vorige eeuw. Vanaf het moment dat er voor het eerst over de vestiging werd gesproken tot aan de definitieve opening in Rotterdam in 1865 verstreken vijftig jaren. Een bijzondere rol hierbij was weggelegd voor twee leden van de familie Mees: Rudolf Adriaan, firmant R. Mees & Zoonen en zijn zoon Willem Cornelis, secretaris van de Nederlandsche Bank.

In 1814 werd de NV Nederlandsche Bank in de hoofdstad gevestigd. Vanwege het nationale karakter was in de octrooibepalingen opgenomen dat de werkzaamheden ook in andere steden konden worden uitgeoefend. Willem I was daar een groot voorstander van en trachtte de directie dan ook te bewegen toch zeker een bijkantoor in Rotterdam te openen. De reden waarom een dergelijk filiaal op de lange baan werd geschoven had, naast de liquiditeitsproblemen van de pas opgerichte nationale bank, te maken met de structuur van de vermogensmarkt. Deze markt (waarop alle financiële transacties plaatsvonden) was in de eerste helft van de negentiende eeuw zeer overzichtelijk, omdat zij werd beheerst door een relatief klein aantal financiële instellingen. Het betalingsverkeer was volledig in handen van de lokale bankiers en kassiers. Voor Rotterdam betrof dat het bankiershuis M. Ezechiëls & Zoonen en de kassiershuizen R. Mees & Zoonen, Gebr. Chabot, Jan Havelaar & Zoon en P.S. Madry & Zoon. De eerste 25 jaar bleef de Nederlandsche Bank dan ook vooral een in Amsterdam opererende bankinstelling.

De Nederlandsche Bank aan de Boompjes.

Met het oog op de verlenging van het Bankoctrooi werd in 1838 door de regering het bestaande reglement aan een revisie onderworpen. De vrijblijvende machtiging om elders filialen te kunnen openen veranderde op uitdrukkelijke wens van koning Willem I in de dwingende formulering dat te Rotterdam een Bijbank zou worden gevestigd. Vlak voor de invoering ontstonden echter problemen met de kassiers.

Als nieuwe bepaling was in het octrooi opgenomen dat de Nederlandsche Bank voortaan ook bevoegd zou zijn met participeren in rekening-courant te treden. Dat was tot dan toe de taak van de kassiers. Toen de Amsterdamse kassiers dat in april 1839 vernamen, was Leiden in last. Onder aanvoering van de Associatie-Cassa protesteerden elf van hen vooral heftig tegen de lagere provisieberekening. De Associatie-Cassa besloot als tegenmaatregel eigen bankbiljetten uit te geven, zogenaamd kassierspapier, en het bankpapier van de Nederlandsche Bank te weigeren. Dat dreigde te gelukken. Deze maatregel kon worden genomen omdat pas in de Bankwet van 1863 het alleenrecht tot uitgifte van bankbiljetten door de Bank werd vastgelegd.

Van de commotie in Amsterdam waren de Rotterdamse collega's op de hoogte. De Associatie-Cassa en R. Mees & Zoonen onderhielden nauwe, zakelijke contacten. Het wapen van het eigen papiergeld zou door Mr Rudolf Adriaan Mees, op advies van de Amsterdamse advocaat mr. Floris Adriaan van Hall, ook in Rotter-

R.A. Mees

(Collectie Gem. Archief Rotterdam)

dam worden gebruikt. In mei 1839 zond Mees namens de vier kassiershuizen een memorandum aan koning Willem I. "De kassierderij wordt op het onverwachts ernstig bedreigd; een magtige corporatie bij octrooi op verschillende wijze beschermd en begunstigd meldt zich als kassier aan", luidde de eerste zin van dit elf pagina's tellende schrijven. Als protest tegen de Bijbank hadden Mees en de zijnen het voornemen een 'Depositokas van courant geld' op te richten, waarna kon worden overgegaan tot de uitgifte van eigen papiergeld. Dit Rotterdamse waardepapier zou dezelfde functie gaan vervullen als de bankbiljetten van de Nederlandsche Bank. "De kassiers", aldus Mees "vreezen voor eene ondergang althans eene langzame wegwijning doordat de Bank zich naast hen plaatst tot een loon ver beneden het minimum". Zij hadden in Rotterdam al zoveel schade ondervonden van de oprichting van de Nederlandsche Bank en haar bankbiljettenuitgifte. Dankzij het papiergeld vonden veel transacties plaats tussen handelaren waar de kassiers niet meer bij nodig waren.

De directie van de Nederlandsche Bank - geen voorstander van een Bijbank - had het protest van Mees met beide handen aangegrepen om tot uitstel te verzoeken, hetgeen gebeurde.

Een ingezonden brief in de Nieuwe Rotterdamsche Courant raketde in 1847 de kwestie weer op. Een anoniem briefschrijver vroeg zich af waarom de Bijbank er nog niet was. De minister van Financiën informeerde korte tijd later zowel bij de directie van de Nederlandsche Bank als bij de Rotterdamse Kamer van Koophandel hoe thans over de oprichting van de Bijbank werd gedacht. In Amsterdam werd het "in het belang der moederinstelling geenzints als wenselijk beschouwd", bovendien leefde de Bankdirectie in de veronderstelling dat "de voorname handel- en kassiersstand te Rotterdam geen verlangen tot vestiging dezelve, gelijk vroeger koestert". De Kamer van Koophandel had niet meer op de vestiging van de Bijbank aangedrongen omdat de kassiershuizen hun discontorente gelijkgesteld met die van de Nederlandsche Bank. Bovendien waren de kassiers er toe overgegaan de bankbiljetten als volwaardig geld te beschouwen en te accepteren zonder kassiersprovisie in rekening te brengen. Desondanks hechtte de Kamer grote waarde aan het recht op een Bijbank dat Rotterdam bij octrooi was gegeven. Omdat de opvattingen van de Kamer van Koophandel en de Bankdirectie onoverbrugbaar bleken te zijn, gaf de minister zijn poging op.

W.C. Mees

De secretaris van de Rotterdamse Kamer van Koophandel in die tijd, was mr. Willem Cornelis Mees, de tweede zoon van Rudolf Adriaan. Het zou deze telg van de kassiersfamilie zijn die de patstelling rond de Bijbank wist te doorbreken. Hij kon dat bewerkstelligen in zijn nieuwe functie. W.C. Mees verhuisde met vrouw en kinderen in de zomer van 1849 van de Geldersche kade naar een dienstwoning van de Nederlandsche Bank aan de Oude Turfmarkt te Amsterdam. In maart van dat jaar was hij namelijk gevraagd als secretaris van de Nederlandsche Bank en per 1 juni benoemd. Als secretaris van de Nederlandsche Bank was W.C. Mees van mening dat het oprichten van een Bijbank te duur was, echter bepaalde handelingen in Rotterdam konden door correspondenten worden uitgevoerd. De vier kassiershuizen waren vol-

gens hem de aangewezen instanties om een dergelijke rol te vervullen. Zij vormden immers de spil van de geldcirculatie en het handelskrediet en omvatten het gehele terrein van de handel.

In december 1851 werd de Bijbank-kwestie weer actueel. De Rotterdamse Kamer van Koophandel verzocht de minister van Financiën tot uitvoering van het Bankoctrooi over te gaan. Het wegvallen van de Scheepvaartwetten in 1850 bleek aanzienlijke gevolgen te hebben. Door de afschaffing van doorvoerrechten, Rijntollen en scheepvaartprotectie was onbelemmerde doorvoer langs de Rijn mogelijk geworden, hetgeen een toenemende handel met Duitsland tot gevolg had. Deze ontwikkeling was direct van invloed op het betalingsverkeer. Het disconteren moest echter via procedures van de kassiers verlopen die bepaald geen stimulans vormden voor de handel.

Woordvoerder Rudolf Adriaan Mees klom opnieuw in de pen en zond op 12 december een memorandum aan de Koning. De strekking van dit schrijven kwam op het zelfde neer als die van 1839: de Bijbank was naar de mening van de vier Rotterdamse kassiers overbodig. Het enige nut dat zo'n Bijbank zou kunnen hebben, was dat dit filiaal van de Nederlandsche Bank altijd geld in voorraad zou hebben. Zo nu en dan deed zich de situatie voor dat in Rotterdam onvoldoende kapitaal beschikbaar was om transacties af te sluiten.

Niet alleen de vader, ook de zoon had de pen ter hand genomen. Willem Cornelis schreef in een interne memo: "Nu het water aan de lippen komt, zullen én de Nederlandsche Bank én de Rotterdamse kassiers ter vermijding eener Bijbank veel aan den Rotterdamsche handel willen inwilligen". Hij stelde de Bankdirectie voor een schikking te treffen met de vier kassiershuizen. Zijn reeds eerder geopperde idee omtrent de samenwerking kwamen weer ter tafel toen op 20 december 1851 de vertegenwoordigers van de Rotterdamse kassiershuizen op uitnodiging van de Bankdirectie te Amsterdam bijeen waren. De Kamer van Koophandel moest op andere gedachten worden gebracht, maar dan dienden de kassiers ten aanzien van de kassiersprovisie wat water in de wijn doen. Beide partijen bereikten een voorlopige, doch vrijblijvende overeenstemming. Terug in Rotterdam werd de regeling nog eens kritisch door de kassiers bekeken. Twijfel rees over de gedane toezeggingen. Er bleek onderling geen overeenstemming meer te bestaan, hetgeen vader Mees op 25 december 1851 aan de zoon in Amsterdam schreef. Het grootste probleem vormde het gratis moeten verrichten van een aantal handelingen ten behoeve van de Nederlandsche Bank; handelingen die bovendien veel van hun tijd zouden kosten waardoor hun eigen werk zou blijven liggen. Dat ging te ver. In de eerste weken van 1852 wisten de kassiers en de Bankdirectie hierover een regeling te treffen. Op 26 maart 1852 rolde een accoord tussen de Kamer van Koophandel en de kassiers uit de bus, geheel volgens de door vader en zoon Mees opgezette strategie.

De Rotterdamse kassiershuizen gingen zich vanaf 1 september belasten met incasseringen en betalingen voor en namens de Nederlandsche Bank. In ruil daarvoor genoten de kassiers op het door hen bij de Nederlandsche Bank verdisconteerde papier een korting van vijf procent op de disconto-rente. Tevens ontvingen zij nog een provisie voor wissels en incasso's.

Vader Mees kreeg het verzoek een aankondiging in Rotterdamse kranten te plaatsen. En zo verscheen op zaterdag 28 augustus op de laatste pagina van de NRC, in de advertentie-ubriek tussen de familieberichten over geboorte, huwelijk en overlijden, aankondigingen van dansavonden en publieke veilingen in onder andere zoethout en drop het voorgeschreven

berichtje van de kassiers. Drie dagen later, op 1 september viel in de advertentierubriek van dezelfde krant te lezen wie in Rotterdam als makelaar in muntmateriaal voor de Nederlandsche Bank zou optreden. Met deze publieke bekendmaking was hun agentschap der Nederlandsche Bank een feit.

Het aanvaarden van dit agentschap betekende geenszins dat de vestiging van de Bijbank in Rotterdam definitief van de baan was. Er werd zelfs met de komst bedreigd toen bleek dat de kassiers de afspraken niet geheel nakwamen. In een brief van 21 januari 1860, die gezien de aanhef 'Waarde Vader' en de afsluiting 'uw liefhebbende zoon Willem' zuiver een privé-karakter droeg, uitte de secretaris van de Nederlandsche Bank enige waarschuwendende woorden. De Bankdirectie had namelijk een klacht ontvangen over de kassier Madry. Deze bleek toch kassiersprovisie te berekenen. Mees meldde zijn vader dat de regels strikt moesten worden nageleefd. Wanneer de kassiers de afspraken niet meer wensten na te komen "dan staat de oprichting eener bijbank, die in 1864 toch wel zal moeten plaats hebben, voor de deur".

Willem Cornelis had deze wetenschap omdat hij zich, enige jaren voor de afloop van het octrooi, reeds bezighield met een voorontwerp-bankwet. Van de zijde van het ministerie van Financiën waren signalen gekomen dat de Bank ook buiten de hoofdstad gemakkelijker bereikbaar moest worden voor het publiek. Hoewel de Bankdirectie tot dusverre tegen was geweest, viel door veranderingen in het economisch tij aan de oprichting van Bijbanken, agentschappen en correspondent-

schappen definitief niet meer te ontkomen.

In december 1863 ging het parlement met de nieuwe Bankwet accoord; de Bijbank diende uiterlijk 1 januari 1865 in werking te treden. Willem Cornelis Mees, die de basis had gelegd voor de Bankwet, was bij de behandeling ervan geen secretaris meer, maar president van de Nederlandsche Bank, hij zou dat blijven tot aan zijn dood in 1884. Het agentschap liep zo na twaalf jaar ten einde. Dankzij Rudolf Adriaan kwam een regeling tot stand om de overgang voor de cliënten en de kassiershuizen zonder veel problemen te laten verlopen. Op 30 december 1864 stuurde de directie van de Nederlandsche Bank een dankbrief naar de vier Rotterdamse kassiers, waarin zij haar grote erkentelijkheid toonde voor het samenwerkingsverband. De directie sprak daarbij de wens uit dat de heren kassiers 'de vruchten uwer veeljarige ervaring' beschikbaar zouden willen stellen aan de pasbenoemde directie van de Bijbank.

Samenvatting van een voordracht, gehouden voor het Historisch Genootschap 'De Maze' op 26 april 1997; de voordracht is gepubliceerd in het *Rotterdams Jaarboekje* 1997, 10e reeks, 5e jaargang, p. 257-279.

Drs. Cora Boele is wetenschappelijk onderzoeker bij het Centrum voor Bedrijfsgechiedenis van de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Wij danken de redactie van het Rotterdams Jaarboekje voor toestemming tot publicatie en de auteur voor het weergeven van dit voor een familie uitzonderlijke gebeuren.

30.5.99
Meesen-babbel

Een dierbaar schilderij

Voor mij was het een verrassing om in het Economie Katern van NRC-Handelsblad van donderdag 26-6-'97 zowaar aan te treffen mijn grootvader Regnerus Tjaarda en zijn zusje Philippine Louise Marie. Zij staan afgebeeld op een groot schilderij dat hangt in de hal van MeesPierson, Herengracht 546 te Amsterdam, met op de voorgrond de heer Frentrop, geïnterviewd door Menno Tamminga.

Het prachtige grote schilderij van hem als vijfjarige met zijn jongere zusje, geschilderd in romantische stijl in 1863, gesigneerd D. Beynen, Batavia, in de tropische tuin van zijn ouders, hangt momenteel dus bij MeesPierson te Amsterdam - op een ereplaats.

Ik wist niet dat het daar, via de Stichting Geslacht Mees, terecht was gekomen.

Ik ken het heel goed van vroeger, toen het in mijn grootvaders huis in Den Haag hing en later bij mijn tante Toetie Captijn-Mees. Een dierbare herinnering voor mij.

Mijn grootvader was een geleerd man. Zijn proefschrift, waarmee hij in 1881 de titel Doctor in de Staatswetenschappen verkreeg, aangevuld met Stellingen ter verkrijging van de graad van Doctor in de Rechtswetenschap, aan de Rijksuniversiteit te Leiden, is getiteld:

"Staatstoezicht op de Fabrieksnijsverheid in het belang der Openbare Rust, Veiligheid en Gezondheid" groot 316 bladzijden in rood leer gebonden en goud op snede!

Van zijn bijdragen aan "de Indische Gids" zijn er enkele bewaard gebleven, zoals in de maart-afllevering 1902:

"Vrijmaking van de grond der particuliere landerijen ten Westen der Tjimanoe"

en in de juli-afllevering 1909:

"Indische Anomalieën"

over de zo nodige nieuwe wetten op sociaal gebied in Nederlands-Indië.

Regnerus Tjaarda had een groot gevoel voor sociale rechtvaardigheid gepaard aan een vooruitziende blik. Daarbij was hij zeer bescheiden.

Polvliet, 1925, schrijft over hem:

"Van februari 1882 - 3 augustus 1883 was hij adjunct-commies aan het Departement van Koloniën. In september 1884

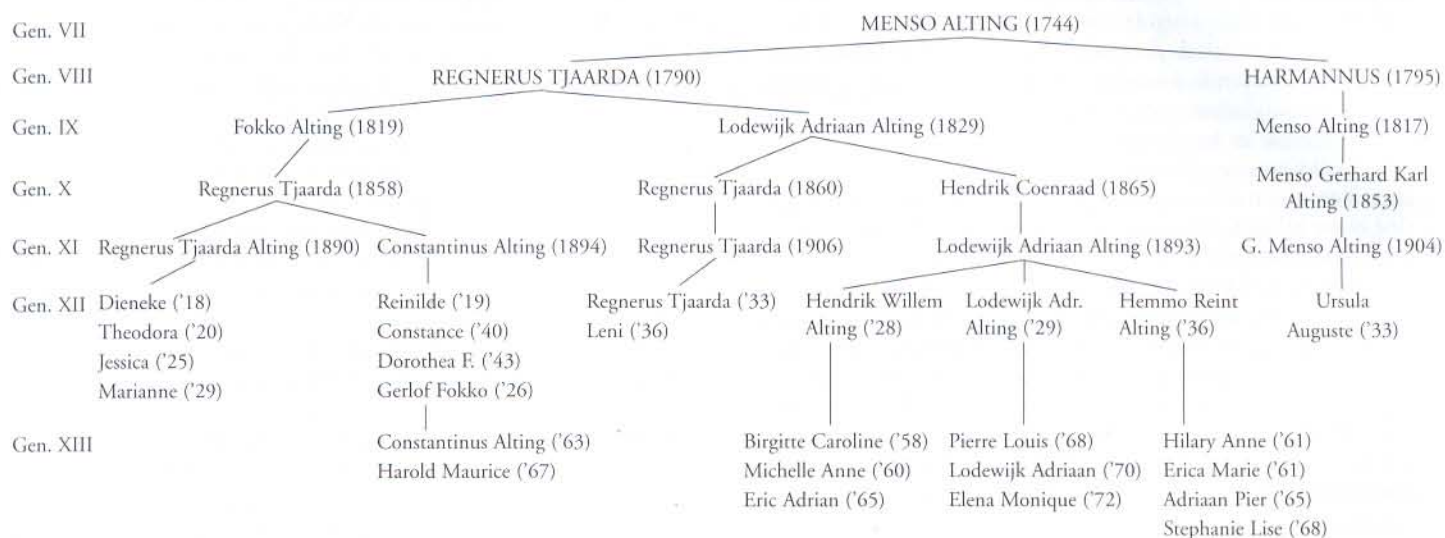
vertrok hij, na het examen voor den Indischen dienst te hebben afgelegd, naar Ned.-Indië, waar hij werkzaam werd gesteld aan de Algemeene Secretarie om echter een jaar later zich als advocaat en procureur bij het Hoog Gerechtshof te Batavia te vestigen. Tevens was hij hoofdredacteur van het N.Bataviasch Handelsblad en gedurende ruim 10 jaar tot juli 1899 plaatsvervangend directeur der Javasche Bank. In september 1897 richtte hij het bankiers- en administratiekantoor onder firma Van Heusden en Mees op. In juli 1908 verliet hij Ned.-Indië en woont thans te 's-Gravenhage" Hij overleed aldaar in 1932.

Theodora Mees-Mees

Foto-publicatie per familiestaak

Dit is de zesde van de acht publicaties: aan de beurt is dit jaar de oudste staak van de hele familie: die van REGNERUS TJAARDA (1790), ook wel staak Alting genoemd omdat velen daarvan deze naam van de vader van Regnerus Tjaarda (die dat weer van moederszijde overkreeg) met zich meedragen. Tegelijk nemen we mee zijn jongere broer HARMANNUS, wiens smalle Duitse tak in mannelijke lijn is uitgestorven. Van deze combinatie laten we eerst de samenstelling volgen (begint NP blz. 242).

Zo'n foto-reportage blijft een moeilijke zaak, o.m. wegens onvolledigheid en kwalitatieve gebreken. En we moeten ons beperkingen opleggen: basis is de in Kroniek 1987 gepubliceerde opstelling van de in leven zijnde Mees-naam-dragers/draagsters en hun voorvaderen.

Generatie VIII, IX, X

Regnerus Tjaarda (1790)

Fokko Alting (1819)

Hendrik Coenraad (1865)
en Christina C.W. Mees-Strootman

Regnerus Tjaarda (1858)

×

Constance T.G. Mees-van Zijl de Jong

Generatie XI, XII

Regnerus Tjaarda Alting (1890)

×

Hendrika Mees-van Enter (1894)

Constantinus Alting (1894)
(1918-1936 geh. m. M. Verwey)
(1940 geh. m. E. Trijsburg)

Eveline Mees-Lefeu
wed. van Regnerus Tjaarda (1906)

Lodewijk Adriaan Alting (1893)

×

Marie Leopoldine Alting Mees-Rutgers

Theodora (1920)
en Wouter Jacob Gregorius Mees-Mees

Jessica (1925) en Cornelis Anton Kuyt-Mees

Marianne (1929)
en Hugo Michel van Dantzig-Mees

Reinilde (1919)
en Everardus Jacobus Mol-Mees

Gerlof Fokko (1926)
en Veronica Mees-Balachin

Constance (1940)
wed. van Peter Foad

Dorothea Francisca (1943)
en Brian Stanley Bourne-Mees

Generatie XII, XIII

Regnerus Tjaarda (1933)

Leni (1936) en Laurens Bertus Harteveld-Mees

*Hendrik Willem Alting (1928)
(1957-1991 geh.m. Maj-Lis Uddström)*

*Lodewijk Adriaan Alting (1929)
(1967-1976 geh.m. Elna Pietie Fouche)*

*Hemmo Reint (1936)
en Dorothy Alting-Mees-Watson*

Ursula Auguste Zingelmann-Mees

Constantinus Alting (1963)

Harold Maurice (1967)

*Birgitte Caroline (1958) en
Franklin Albert Holtforster-Alting Mees*

Michelle Anne (1960)

Eric Adrian (1965)

*Pierre Louis (1968)
en Suzanne Alting Mees-Hendriks*

*Lodewijk Adriaan (1970)
en Analise Alting Mees-Schmidt*

Elena Monique (1972)

Hilary Anne (1961)

Erica Marie (1961)

Adriaan Pier (1965)

Stephanie Lise (1968)

Antroposofisch verpleeghuis in Bilthoven

Door Helma van den Berg
Bilthoven

Op het terrein van het vroegere sanatorium Bergen Bosch in Bilthoven wordt half februari Nederlands tweede antroposofisch verpleeghuis geopend. In het vroegere gebouw van verpleeghuis De Biltse Hof, dat op initiatief van de Rudolf Steiner Stichting ingrijpend wordt verbouwd.

Het nieuwe verpleeghuis, genoemd naar de in 1990 overleden antroposofische arts Leendert Mees, wordt een zusje van Huizen Valkenbosch in Zeist en het servicecomplex Kraaybeek in Driebergen.

Het Leendert Meeshuis biedt straks onderdak aan ruim zestig dementerende en chronisch zieke bewoners. Het eerste verpleeghuis op antroposofische grondslag is het Rudolf Steiner Verpleeg- en Therapiehuis in Den Haag dat 75 bewoners telt.

De directie van het Leendert Meeshuis is in handen van G. Jue, tevens directeur van Valkenbosch. R. Emous, voorheen betrokken bij het Haagse verpleeghuis, is benoemd tot locatiemanager. Volgens Jue en Emous is de zorgvisie van een antroposofisch verpleeghuis op iets andere leest geschoeid dan van andere centra: „Wij gaan uit van het individu en de menselijke ontwikkeling. Ook in de laatste levensfase en ook in een verpleegsituatie. Wij proberen te kijken naar heel de mens. Met aandacht voor het lichamelijke maar ook voor het geestelijke.”

Hutspot

De natuurlijke zorg heeft daarbij de voorkeur. Met biologisch-dynamische voeding, waarbij overigens ook keuzemenu's als hutspot met klapstuk en boerenkool met worst mogelijk zijn. Met wikkels, inwrijvingen en voedingsbaden. Zo vertelt Emous over slapeloosheid: „Wij zullen niet gauw met een slaaptabletje aankomen, maar eerder vragen of de bewoner problemen heeft. Het kan ook zijn dat hij of zij gewoon koude voeten heeft en al gebaat is met een kruik of voetenmassage.”

Leendert Meeshuis staat open voor iedereen die zich tot de sfeer van huis voelt aangetrokken. Zo willen Jue en Emous in hun huis bijzondere aandacht geven aan het vieren van jaarfeesten (kerstmis, pasen, Sint Jan, Michaël), aan therapieën, voordrachten, muziek en activiteiten als schilderen, tekenen, boetsen en gymmen op muziek. Jue: „Wij willen een kunstzinnige leefomgeving creëren waarin de bewo-

Leendert Mees, naar wie het nieuwe verpleeghuis is genoemd. (Foto Mees)

ners zich thuis voelen. In elke huiskamer komt dan ook een piano te staan. De grote zaal is behalve voor kerkdiensten ook geschikt voor koorzang en concerten. En een huiselijke sfeer is daarbij ook belangrijk. In de huiskamers, maar ook in de andere vertrekken. Ons personeel loopt in gewone kleding.

Iedere bewoner moet ook iets verworven uit zijn of haar eigen huis in de omgeving hebben.”

Volgens Jue en Emous is het vooral van belang dat Leendert Mees geen huis wordt voor, maar van de bewoners: „Wij gaan uit van hetgeen de mensen zelf willen. Dat zal in bestaande huizen een ommekeer van

het personeel vergen. Maar wij hebben het voordeel dat we nieuw zijn. Voor ons huis zijn nog geen regels, die maken wij met de bewoners zelf.”

Sinds de sluiting van het kleine, antroposofische verpleeghuis de Marretak in Driebergen, in 1998, is de

Rudolf Steinerstichting op zoek geweest naar een nieuwe locatie voor een groter verpleeghuis in de omgeving van Valkenbosch. Uiteindelijk viel de keus op het vroegere gebouw van De Biltse Hof die is verhuurd naar een groot nieuwbouwcomplex, elders op het Berg en Boschsterrein. Een perfecte locatie, zeggen Jue en Emous: „Dit is een van de mooiste plekken voor een verpleeghuis. Midden in de natuur. Er lopen hier zelfs pauwen. En van het gebouw kun je ook iets heel moois maken.”

Rondgang

Een rondgang door het pand toont de metamorfose. Zowel de afdeling voor somatische patiënten als die van dementerende bewoners hebben grote, lichte huiskamers met ingenieus verpakte keukentjes. Er zijn zonnige therapie- en activiteiten-ruimten, frisse, pastelkleurige badkamers. Devroeger, vrij donkere gangen hebben door lichtkoepels een ander aanzien gekregen.

En een aanbouw met het vroegere hoofdgebouw van het sanatorium biedt bovendien een aardig looprondje. Hier is ook de grote kerk en concertzaal te vinden, nog compleet met de voor oud-patiënten bekende groene bogen, glas-inloodramen en een fraaie akoestiek.

En, achter een devote nis, wacht een opbaar ruimte. Want sterven hoort net zo goed bij het leven, zeggen Emous en Jue. „In de antroposofie gaan wij er van uit dat sterven een ontwikkelingsmoment is dat betekenis kan hebben voor het leven na de dood. Ons individuele, natuurlijke zorgplan is daarop afgestemd. Daar hoort ook een respectvolle benadering na het sterven bij. Ook op de afdeling moeten mensen in alle rust afscheid van de medebewoner kunnen nemen. En mensen kunnen hier, als de familie dat wil, ook opgehaard worden.”

Minpunt

Minpunt van het project is dat er, behalve eenpersoons-kamers, ook weinig royale tweepersoons-kamers zijn. Daardoor zijn onbekende mensen soms gedwongen om met elkaar hun kamer en persoonlijke leven te delen.

Volgens Emous en Jue wordt dit euvel ondervangen met een constructie waardoor de ruimte, voor het gezicht, door midden wordt gedeeld. Bovendien zouden de bewoners ook veel tijd in de huiskamers doorbrengen.

De trots van het huis moeten de binnentuinen worden. Elke huiskamer en ook veel andere ruimten kijken hierop uit. Een landschapsarchitect krijgt deze weken dan ook de vrije hand.

Van zijn vrouw, Eva Mees-Christeller, is weer een boek uitgekomen: „Genezen met kunst; handreiking aan kunsttherapeuten”. (Uitg. Vrij Geestesleven, Zeist).

Een Meesdochter - een hondenleven

Neef Philip sprak van Meesmoeder bij iemand die niet zo heet, maar er wel bij hoort, n.l. wiens moeder "Mees" heet, zegt Henk. Hier gaat het over een Meesdochter.

Maar eerst nog even over twee andere mensen die dol op kunst zijn. Aan het Noordeinde in Den Haag stap ik de riante pijpenla binnen met doorzicht in de tuin, die sinds kort van pianowinkel tot galerie is geworden. Het was de geheime wens van de heer en mevrouw De Rijk eens een eigen galerie te hebben. Ze verzamelen al lang moderne kunst en nu was de tijd daar: ze verkochten hun bedrijf in Leeuwarden, en de pianowinkel onderging een metamorfose. Maar net van tevoren hadden ze nog iets anders gedaan. Ze waren gaan kijken in de Haagse Kunstacademie naar het werk van de pas afgestudeerden in juni '97. Zij traden binnen bij 't werk van ene Ems Teychiné Stakenburg. Ems zei: eerst kwam een hond binnen aan een lijntje en toen de baas en de bazin. En ze keken maar. Nu is Ems gefascineerd door "gezichten" van honden en mensen. En die schildert ze: groot en in mooie kleuren. Er hingen er twee... "Hebt u er nog een?" vroeg het echtpaar De Rijk. Ems stomverbaasd, produceert er nog een van opzij. Laten ze nu die alle drie kópen! Ems flabbergasted, wist niet eens wat ze moest vragen.

"Ja, wij weten het als we iets mooi vinden, en dan kopen we het meteen", zegt meneer De Rijk. "De naam van de kunstenaar doet er niet zoveel toe, blijkt achteraf "goed" te zijn".

We zitten aan de koffie: kopje en lepeltje zijn "design". Mevrouw De Rijk heeft van twee van Ems' hondenkoppen kleurenfoto's laten maken. Wat zijn die kleuren zeldzaam mooi overgekomen! "Die sturen we naar de bladen", zegt zij. Want!...

Maar eerst de feiten:

Ems Teychiné Stakenburg (1957), conservatorium Utrecht dwarsfluit; 6 jaar getrouwd met Hans Blankenberg; vluchtelin-

gen U.N.H.C.R. in Kenia en Indonesië; terug in Den Haag Sociale Academie; weer solo, werkzaam op verzoek in "remedial teaching", huiswerk-cursus: 8 jaar 's middags huis vol tieners, is streng, 't loopt uitstekend. Een vriendin troont haar mee naar schilderles. De schilderes raadt haar aan zich te bekwaamen voor de Academie, waaraan ze haar werk laat zien. Die neemt haar in de opleiding: 5 jaar avondschool (1992-1997), diploma juni '97. Werk (schilderijen, tekeningen, litho's) blijft een week hangen, ze verkoopt er veel van. Krijgt aanmoedigingssubsidie van Haags Centrum voor Beeldende Kunst "Stroom". Levensverzekering Royal Nederland looft jaarlijks een grafiekprijs uit aan een jong grafisch talent. Ems is een van de drie genomineerden, die hiervoor elk nog een werk moeten maken.

Ems maakt litho: "Rebel kwispelt". Rebel is haar Rhodesian Ridgeback (pronkrug). De prijs zal uitgereikt worden tijdens Parijs!-reisje met het hele personeel. Op 12 september belt ze me om 23.30 uur. "Ik heb hem!" De familie raakt langzamerhand in een trance. Ze krijgt een interview in het tijdschrift "Kunstbeeld". Haar commentaar: "Honden en mensen lijken op elkaar. Dat sukkelige. Het menselijk tekort is interessant... De uitdrukking van een gezicht, de ironie van het bestaan, de steeds maar proberende/mislukkeling - onheilspellend of merkwaardig priemende ogen..." En "Wat gaat er om in die kop? Wat voor energie straalt van iemand uit?"

Ems doet mee aan verschillende exposities in Den Haag, Delft en Rotterdam. Nu ik dit schrijf, april '98, is Ems geweldig aan 't schilderen van nieuw werk, want... En nu kom ik terug tot Want!... van 30 mei tot 28 juni a.s. krijgt Ems een één-vrouws-expositie in Galerie de Rijk, Noordeinde 105 in Den Haag! Een enorme opsteker voor iemand die pas begint. Als schilderes gaat ze nu door het leven als EMS TEYCHINÉ: Teychiné Stakenburg is te lang voor de computer.

Dus, lezers/essen van de Kroniek: 't is maar dat jullie het weten!

Leonoor

30 mei 1999
Mezen lunch
30 mei 1999

Wij leveren uit voorraad:

Ned. Patriciaat Nr 67 Ao '83: f 20,- incl. porto
(waarin onze volledige familie opgenomen)

Archiefinventaris: f 30,- excl. porto

Mezenbord (Rotterdam): f 30,- excl. porto

Pimpelmees-kaart van Gloria, met envelop: f 2,- incl. porto

CD's Lola Mees, viool f 20,- incl. porto

Mezendas: f 45,- incl. porto

Bestelling kan door betaling aan Stichting GM

MeesPierson

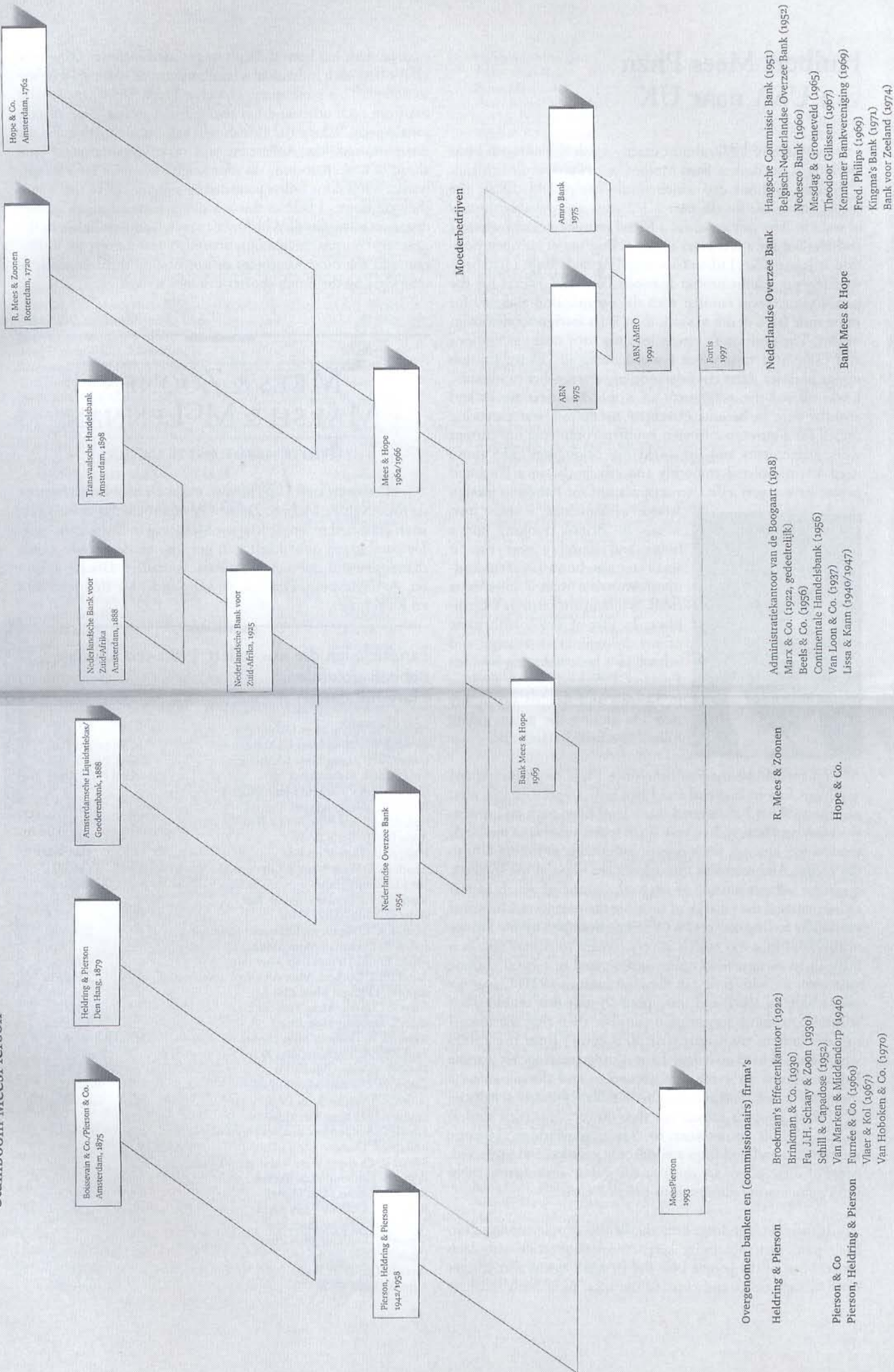

FORTIS

Solid partners, flexible solutions
MeesPierson
is part of the Fortis group

Hiernaast treft u de "stamboom" van MeesPierson. Deze troffen wij aan in hun recent historisch boek van de hand van de heer J.P.B. Jonker, "Schakel tussen verleden en toekomst", dat wij in dank van hen ontvingen. De bestuursraad, welke binnen de Fortis-groep MeesPierson leidt, bestaat momenteel uit: Drs E.A.J. van de Merwe, voorzitter, Mr M.G.D. van Berckel, Mr C.W. van Boetzelaer, B.J.H.S. Feilzer en Drs S. van Keulen.

Stamboom MeesPierson

Huibert Mees Phzn van USA naar UK

In March of 1997, almost exactly a year ago today, as I was working at my desk at Ford Motor Co. in Dearborn Michigan, I received a phone call which would completely change the course of my life for the next 2 1/2 years and possibly the rest of my life. The call was from a friend of mine at Ford whom I had worked for a few years earlier telling me of an open position at Jaguar Cars Ltd. in Coventry England. Since I had been working on a joint project between Ford and Jaguar for the past 4 years, I was familiar with the organisation and had for some time felt a desire to work there on a foreign service assignment. The position fit neatly into my own career aspirations and came at a time when I was looking to change my job responsibilities. After consideration of several other candidates, I was offered the assignment in April. The next weeks and months were to become extremely hectic as I was preparing myself for a move to a foreign country, completed my current work assignments and organised my belongings. The move itself was completed smoothly and efficiently since Ford and Jaguar have a very effective organisation for handling foreign

service assignments. I spent two weeks in Britain looking for a house and found a very nice if small terrace house in Stratford-upon-Avon less than 2 kilometers from William Shakespeare's birthplace. In July of 1997, with some of my belongings in storage and others on a boat steaming towards England, I stepped into an airplane in Detroit and headed off to my new life among the green rolling hills of the British Midlands.

This would be the first time since I was very young that I would set foot in England and I had only a vague idea of what to expect. What I discovered was a land filled with an immense variety and beauty. In a very small space, relative to the USA, the country changes from rugged mountains to rolling hills to flat plains. And scattered throughout are some of the smallest, quaintest villages outside of fairy tales, some of which appear to have missed the passage of time for the past several hundred years. The feeling one gets is of being enveloped by the history of this land in a way which is very foreign to Americans. It is difficult to comprehend unless experienced first-hand. As one who owns an "old" house in the USA built in 1921, living in a house built in 1852 and imagining all that this building has witnessed is mind boggling. To consider then that the town I live in contains numerous structures dating from the 1500's which are still used on a daily basis is truly amazing. Yet, for the British, this is an every day occurrence and doesn't cause a moments pause. Fortunately, this familiarity has not reduced the British people's respect for their history nor their understanding of its importance to future generations. Historic monuments and buildings are jealously guarded and preserved. Most of these places are open to the public and touring them gives a fascinating glimpse into Britain's past.

If their surroundings keep the British people connected to their past, then proximity keeps them connected with each other. Most of the people here live in small towns and villages close to each other and close to the local pub. Such intimate

environment has been difficult to get used to for me since the USA offers each individual a large amount of space if he or she so desires. This same space, however, keeps Americans separated from each other and has resulted in a strong sense of personal space. Where the British will call on each other for tea unannounced, the Americans will make appointments well ahead of time. Knocking on your neighbours door for a friendly visit is not done unless preceded by a phone call to make sure they are home. I believe this is a direct result of much greater distances to be travelled in America even from one house to the next. By contrast, neighbours are only a few steps apart in Britain and the disappointment of not finding them available is tempered by the much shorter distance walked.

Huibert (NP 356)

MEES & ZOONEN MARSH & MCLENNAN

VERZEKERINGSMAKELAARS EN ADVISEURS

Hierboven treft U de nieuwe naam en het nieuwe logo na de fusie van R. Mees & Zoonen Assurantiën, dat al weer vele jaren gevestigd is aan de Marten Mees-weg in Rotterdam-oost. De combinatie ontwikkelt zich gunstig, en de directie wordt thans gevormd door: A.S. Strijbos, voorzitter, Drs J.J. Dijkstra, A.A. Meyburg, Drs G.L.W. v.d. Sande, Mr P.L. Soeteman en R. Vermeer.

**Familieleden die ons sedert 1995 een bijdrage hebben gezonden.
Hartelijk dank!**

Hemmo R. Alting Mees LAAltingzn
Hendrik W. Alting Mees LAAltingzn
Lodewijk A. Alting Mees LAAltingzn
M. Elisabeth Arthur-Mees Jdr
Cornelia E.A.C. Arnold-Mees WCdr +
Peter C.R. Baelde Jansen
Hubertine J. van Beek-Bonjer JFdr
Anna Bissery-Mees RAdr
Philippa de Boer-Mees Bdr
Charlotte T. Boon-Mees WCdr
Jan J.L. Bonjer JFzn
Marie Louise Brinkman-Mees Wdr
Ruby O. Coker-Mees FHdr
Marlies A. Cordemeyer-Dorhout Mees LAdr
Judith E. Deeleman-Mees AMdr
Mieke Emma Degenkamp-Mees Pdr
Arnold R.I. Dorhout Mees ARMzn
Anna C. Dorhout Mees TJdr
Evert J. Dorhout Mees TJzn
Evert J. Dorhout Mees EJzn
Johan Ae.A. Dorhout Mees JAeAzn
Frederik E.L. Dorhout Mees BGzn
Focko F. Dorhout Mees PFzn
Focko M. Dorhout Mees FELzn
Jeroen A. Dorhout Mees PBzn
Louise Ae Dorhout Mees JAeAzn
Luwte Dorhout Mees-de Vries JAeAwed
Maarten J. Dorhout Mees JAeAzn
Mohri R. Dorhout Mees-ReddingiusPFwed
Petrus B. Dorhout Mees JAeAzn
Roland Dorhout Mees JAeAzn
Roland O. Dorhout Mees LAzn
Tjalling J. Dorhout Mees EJzn
Wouter E. Dorhout Mees PBzn
Dorhout Mees (Stichting)
Anna E. Dutilh-de Bock
Jacques Dutilh CLzn

Vista Cal. USA
Chelmsford U.K.
Zuider Paarl Z. Afr.
Coal Point Austr.

Loosdrecht
Rotterdam
Le Chesnay Fr.
Haarlem
Den Haag
Zwijndrecht
Middelburg
Gonzales La USA
Bentveld
Epe
Voorburg
Ruurlo
Velp
Vorden
Leersum
Helmond-Stiphout
Kapellen B.
Den Haag
Rotterdam
Soesterberg
Velp
Bilthoven
Heemstede
Den Haag
Sottogrande Sp.
Amsterdam
Leusden
Zwolle
Rotterdam
Den Haag
Rotterdam
Rotterdam

30 mei 1999
Meesenborre
30 mei 1999

Suzanne H. Dutilh Mees Bjdr	Rotterdam	Philip A.J. Mees Gzn	Edmonton Can.
Willem Frederik Dutilh	Aerdenhout	Pieter Mees Hzn †	
Arnica M. Esterl-Mees LFCdr	Stuttgart	Pieter Mees Lzn †	
Maria Henriëtte Frijlink-Dorhout Mees Ejdr	Eerbeek	Pieter Rudolf Mees Jzn	Doorn
Reinild Galavazi-Mees WJG&Thdr	München	A. Quirijn Mees Hzn	Hamburg
Constance M.E. Gieben-Mees RHdr	Javea Sp.	Renée A.J. Mees RHdr	Gorssel
Betty J. Goulet-Mees Ldr	Boulogne-Billancourt Fr.	Roderick Mees BFzn	Rotterdam
Maria Antoinette Goslings-Mees PhAJdr	Oegstgeest	Ronald R. Mees Gzn	Den Haag
J. Carel Goslings MAzn	Amsterdam	Roland A.J. Mees WAzn	Driebergen
Jan-Oege B. Goslings MAzn	Damascus	Rudolf Mees RAzn	Zeist
Heleen L.P. de Groot-Mees Ldr	Zeewolde	Rudolf Adriaan Mees WCzn	Nieuwkoop
Robert H. Haas ECzn	Santo Domingo	Rudolf Adriaan Mees Rzn	Kamerik
Jansje T. Haverkorn v. Rijsewijk-Wepster	Havelte	Rudolf Pieter Mees ARPzn	Apeldoorn
Rudolf C.Th. Haverkorn v. Rijsewijk	Wemmel B.	Rudolf S.H. Mees LFCzn	Zeist
Walda Jolanda van der Heijden-Mees HEDr	Ermelo	Talitha V. Mees Hdr	Den Haag
Historisch Museum	Rotterdam	Tonia Mees Bdr	St. Maarten Ned. Ant.
Clara M. Hoogwater-Mees MJdr	Wezep	Volkert R.N. Mees B.J.zn	Rotterdam
Johanna C. Hooites Meursing-Rueb	Delden	Willem Mees HEzn	Winterswijk
Judith Hoondert-Mees RPdr	Emst	Willem C. Mees RAzn	Gouda
Madelaine ter Horst-Mees PhAJdr	Woubrugge	Willem J. Mees AMzn	Wassenaar
Willemien Hulshof-Mees HEDr	Doorwerth	Willem J. Mees Rzn	Aerdenhout
Rudolfine Jacobs-Mees Rdr	Hilversum	Wouter J.G. AQzn & Theodora RTAdr Mees-Mees	Santpoort
Sylvia Kutschera-Mees MJdr	Annapolis Royal Can.	Wijnand A. Mees LFCzn	Zeist
Jessica Kuyt-Mees RTAdr	Voorburg	Henriëtte M.J.E. Mees ten Oever Jdr	Amsterdam
Paulette Lambregts-Dorhout MeesPBdr	Reeuwijk	Gerard P. Mees ten Oever Jzn	's Hertogenbosch
Ernst-Jan Louwers Mzn	Voorburg	Jaqueline M.J.A. Mees ten Oever Jdr	Amsterdam
Geertrui S.E. Louwers Mdr	Utrecht	Margarethe M. Mees ten Oever-Keizer Jwed	Amsterdam
H. Elisabeth V. Márquez Mees HFMDr	Mexico-City	Regine A. Mees ten Oever Jdr	Utrecht
Victoria Márquez Mees HEVdr	Mexico-City	Stephanus Mees ten Oever Jzn	Doorn
Christine A. Mastwijk-Dorhout Mees Ejdr	Oudewater	Helena M. Mees ten Oever-Bufferinga BGwed	's Hertogenbosch
Alida Meertens Mdr	Wassenaar	Antoinette H. Mees-van Calsteren AMwed	Den Haag
Aartine Mees Rdr †		Alberta M. Mees-Carabain Fwed †	
Allard W. Mees RSHzn	Offenburg D.	Eva L. Mees-Christeller LFCwed	Driebergen
Alexander Mees Gzn	Amsterdam	Lydia Mees-Felix NPwed	Groningen
Barbara Mees Phdr	Amsterdam	Mieneke Mees-van HoogstratenPWed	West-Vancouver Can.
Boudewijn F. Mees PhAJzn	Rotterdam	Ingeborg C.A.W. Mees-Koch WWed †	
Bert Joist Mees RHzn	Rotterdam	Eveline Mees-Lefeue RTwed	Den Haag
Bram Mees Rzn	Winschoten	Agathe D.E.L. Mees-Wytema Bwed	Epse
Carel E. Mees HEzn	Rotterdam	Els Mees-van der Zec Hwed	Rotterdam
David Mees JGzn	Annapolis Md. USA	Elisabeth C. Meihuizen-Mees Bdr	Driebergen
David Mees Gzn	Londen	Reinilde Mol-Mees CAdr	Bentveld
Edsard C. Mees WAzn	Utrecht	Ernestine A. Montagne-Mees WCdr	Newnham U.K.
Elisabeth Mees Adr	St. Wolfgang O.	A. Daniëlle von Mühlen-Dorhout Mees PFdr	Moskou
Elisabeth Mees PRdr	Amsterdam	Jan Nauta	Leiden
Ellen H.M. Mees Hdr	Den Haag	Anne Willemijn v. Neerbos-Dorhout Mees FELdr	Rotterdam
Erik B. Mees WAzn	Utrecht	Winnie v. Oorschot-Dorhout Mees JAeAdr	Heeswijk-Dinther
Erik N. Mees NPzn	Lelystad	Hylke Penning-Mees de Gerassy WCdr	Palma de Mallorca
Gerlof F. Mees CAzn	Busselton Austr.	Emmy Palmboom-Mees Pdr	Oenkerk
Hendrik Mees AQzn	Rotterdam	Johanna G.L. Plamont-Mees OAdr	Wijchen
Hermannus E. Mees HEzn	Capelle a/d IJssel	Godfried C. Pluygers Mzn	Amsterdam
Hermannus E. Mees Hzn	Zuidlaren	Carien C. Pot-Mees Hdr	Kew/Richmond U.K.
Hitzerus E. Mees HEzn †	Utrecht	Alberdina Rennie-Mees Fdr	Ottawa Can.
Hitzerus Mees Hzn	Rotterdam	Henriëtte L. van Riemsdijk-Diemer Kool	Wassenaar
Henri Mees RAzn	Den Haag	Joost W. Rombach	Rotterdam
Inès E.W.A. Mees WJdr	Amsterdam	Madelon E. van Ruyven-Mees Wdr	Den Haag
Inger M. Mees JJJdr	Kopenhagen	Jannelies Saggiore-Mees Hdr	Colombare It.
Jacob Mees PRzn	Londen	J.E. Pauline Sandberg-Dorhout Mees Bdr	Den Haag
Jan J.L. Mees AWzn	Wassenaar	Anneke Salger-Mees Phdr	Heusenstamm D.
Johan Mari Mees HEzn	Drachten	Jenny Sas-Mees Fdr	Haarlem
Johannes R. Mees Bzn	Voorburg	Maria E. Schuringa-Pluygers Mdr	Amsterdam
Joost Mees Hzn	Rotterdam	Yvonne T.R. Smeets-Mees ten Oever Jdr	Den Haag
Joris Mees WJG&Thzn	Amsterdam	Lydia J.H. Staab-Mees AQdr	Den Haag
Julienne W.M. Mees RAdr	Nieuwkoop	Elisabeth Stevens-Mees Rdr	Maastricht
Kasper I. Mees WAzn	Amsterdam	Eleonore F.T. Stakenburg-Mees Jdr	Rotterdam
Leonoor Mees RPdr	Epe	Helena M. Swagemakers-Mees ten Oever BGdr	Goirle
Lola R.M.E. Mees RAdr	Zeeland N.B.	Emma J.G.E. Teychiné Stakenburg EFdr	Den Haag
Lucas Mees Lzn	Soest	Hermance E. Tillmanns-Mees PRdr	Leiden
Lucas Mees HEzn	Schilde B.	Marlies Trimbos-Mees Hdr	Rotterdam
Lucas Mees Pzn	Groningen	Talitha Tsekouras IASdr	Rotterdam
Ludo J. Mees Hzn	Jakarta	Irene A.S. Tsekouras-Mees Hdr	Athene
Marten Mees Phzn †		Nannette Venderink-Mees Hdr	Nijmegen
Marten Mees PhAJzn	Amsterdam	Jeannette P. Valkenburg-Mees HEDr	Voorst
Marjolein Mees HEDr	Cefalu It.	Elisabeth J. Vinci-Boon CTdr	Rome
Maurits Johan Mees Jzn	West-Vancouver Can.	Anna C.M. Vreede-Mees WCdr	Wassenaar
Maurits W. Mees CFWzn	Hoofddorp	Yolanda Warren-Dorhout Mees PBdr	Lexington Va USA
Nanno A. Mees WJzn	Castelldefels/Barc. Sp	Marie Louise Wentges-Goslings MAdr	Oegstgeest
Oene R. Mees WJzn	Den Haag	Ingrid V.Westra v. Holthe-Wallin	Ponte-Cremenaga Zw.
Paul J. Mees CFWzn	Cincinnati USA	Delphine Weidinger-Mees ARPdr †	
Philip Mees PhAJzn	Glendale Cal. USA	Emily Wethmar-Haverkorn v. Rijsewijk	Den Haag
		Ursula A. Zingelmann-Mees GMAdr	Hamburg

Een spreuk

In het jaar 1989 verschenen er in het N.R.C. een tweetal artikelen. Een over de familie Hope te Amsterdam, genaamd "Bankier der Monarchen" en een over de familie Mees met als titel: "Waken en het midden houden".

De aanleiding voor deze artikelen was de verbouwing van het kantoor van Bank Mees & Hope aan de Coolsingel te Rotterdam. In het artikel over de Rotterdamse Mezen komt de volgende passage voor, betrekking hebbend op het lid van de firma Cordelois, de Vrijer en Mees, kassiers en makelaars in assurantiën, nadien G. Mees & Zoonen, R. Mees & Zoon en R. Mees en Zoonen: Gregorius Mees (1697-1763).

cit.:

Uit zijn zakencorrespondentie komt Gregorius Mees naar voren als een nijvere handelsman met als lijfspreuk: "Waken en het midden houden". Soberheid en zelfbeheersing zag Mees als hoofddeugden, in zaken en privé. In volgende generaties Mees keerde ditzelfde karaktertype telkens terug, evenals een sterke hang naar het "hogere", het geestelijke het sociaal-maatschappelijke. Zo had Gregorius Mees thuis een gestuct plafond met een vogel die opvliegt naar de zon en de leuze "Non est mortale quod opto" (het is niet iets sterfelijks, dat ik begeer, red.)

Stichting Van der Dussen van Beefthingh Fonds

Ondersteuning

Het Fonds Van der Dussen van Beefthingh is een fonds waaruit leningen en schenkingen worden gedaan aan leden van de familie Mees (dwz. zij, die de naam Mees dragen of een van de ouders de naam Mees draagt of droeg). Dat betekent dat Mezen en hun kinderen een aanvraag kunnen indienen voor ondersteuning op sociaal-cultureel gebied, bijvoorbeeld cursussen, collegegeld, studiemateriaal, onderzoek, boeken, maar ook ondersteuning in de meest ruime zin van het woord, variërend van aanpassingen in het huis tot tegemoetkoming in vervoerskosten en extra huishoudgeld. Het bestuur bekijkt de aanvragen - discreet - en beslist of er gekozen wordt voor een eenmalige of periodieke lening of - schenking.

Weet u van iemand in de familie, die best een steuntje in de rug kan gebruiken, laat u het ons dan weten?

U kunt bellen met één van ondervermelde bestuursleden; als u schrijft, dan graag naar het secretariaat: Twijnderslaan 23, 2012 BG Haarlem.

Nieuwe voorzitter

Lydia Staab-Mees is jarenlang voorzitter van de stichting geweest. In de afgelopen vergadering van 12 maart 1998 heeft zij gezegd te zullen stoppen in verband met haar leeftijd.

Zij is opgevolgd door Madelon van Ruyven-Mees.

Bestuursleden

mw M.E. van Ruyven-Mees (Wdr), voorzitter

tel.: 070-3281369

Mr P.R. Mees (Jzn), penningmeester tel.: 0343-417070

B.F. Mees (Ph.A.Jzn) tel.: 010-2121007

Drs. R.A.J. Mees (W.Azn) tel.: 0343-517464

mw Ph. Mees (Bdr), secr. tel.: 023-5314329

mw drs M.E. Degenkamp-Mees (Pdr) tel.: 070-3877988

Hoe kwam nu Gregorius Mees aan dit devies? Is het mogelijk dat het al in zijn huis aanwezig was toen hij het kocht? Of liet hij deze spreuk daarin aanbrengen?

De vader van Gregorius Mees, Rudolph Mees (1665 - 1702) geldt als een stamvader van de Rotterdamse Mezen. Hij was geboren in Groningen en stierf in Rotterdam. In 1696 trouwde hij met Maria Baelde (1668 - 1750) die daarmee een stammoeder werd van de Rotterdamse Mezen.

Nu is er een traditie in de familie Baelde, dat de spreuk "Non est mortale quod opto" de wapenspreuk van deze familie is. Zou het nu zo kunnen zijn dat Gregorius deze spreuk als het ware van zijn moeder gekregen heeft en hem heeft laten aanbrengen in zijn eigen huis? Dat zou tenminste enig houvast geven aan de overlevering dat deze spreuk inderdaad bij het wapen van de familie Baelde behoort!

Zo beëindig ik deze bijdrage met een vraag waarop het antwoord wel nimmer volledig gegeven zal kunnen worden. Maar ik vond het curieus genoeg om hem in het familieblad aan de orde te stellen en wie weet, kan het Mees-archief nog eens antwoord geven.

Mr P.C.R. Baelde Jansen

Wij danken de vroegere penningmeester van onze stichting, kleinzoon van S.A.P. Baelde-Mees RPdr (NP305), voor zijn aandacht en bijdrage.

Financieel verslag 1997

STICHTING GESLACHT MEES

Inkomsten en uitgaven

Rente	f	432,48
Contributies	f	10.864,73
Bijdragen familidag 1997	f	1.240,00
Verkoop familie-artikelen	f	1.808,50
Donatie SGM archivering	f	1.500,00
Nadelig saldo	f	138,84
	f	15.984,55

Kroniek	f	8.698,88
Aankoop familie-artikelen	f	4.303,00
Familiedag 1997	f	1.456,22
Diversen	f	1.526,45
	f	15.984,55

Samenvatting

Saldo MeesPierson	per 1.1.'97	f	8.286,97
Saldo postbank	per 1.1.'97	f	952,51
Saldo Roparco	per 1.1.'97	f	1.150,00
Legaat Riet Wijsman-A.M.		f	8.850,00

Saldo per 1.1.'97 f 19.239,48

Inkomsten 1997 + f 15.845,71

Uitgaven 1997 - f 15.984,55

Saldo per 31.12.'97 f 19.100,64

Saldo MeesPierson	per 31.12.'97	f	2.686,03
Saldo Postbank	per 31.12.'97	f	6.038,73
Saldo Roparco	per 31.12.'97	f	1.525,88
Legaat Riet Wijsman-A.M.		f	8.850,00

Saldo per 31.12.'97 f 19.100,64

Waardering familie-artikelen

Waarde voorraad per 1.1.'97	f	1.576,00
Toename in 1997 door aankoop	+ f	4.303,00
Afname in 1997 door verkoop	- f	1.808,50

Waarde voorraad per 31.12.'97 f 4.070,50

30.5.99
Mezen-feest